

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie C · número 33

Comissió d'Afers Institucionals

Sessió 2, dimecres 27 de juny de 2018

Presidència de l'I. Sr. Jean Castel Sucarrat

TAULA DE CONTINGUT

Sessió informativa amb la consellera de la Presidència sobre els objectius i les actuacions del departament

355-00001/12

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 2 de la CAI

La sessió de la Comissió d'Àfers Institucionals (CAI) s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix Jean Castel Sucarrat, acompanyat de la vicepresidenta, Anna Tarrés i Campà, i de la secretària, Gemma Espigares Tribó. Assisteix la Mesa el lletrat Joan Ridao i Martín.

Hi són presents els diputats Carlos Carrizosa Torres, Dimas Grajera Velaz, Ignacio Martín Blanco, Sonia Sierra Infante i Laura Vílchez Sánchez, pel G. P. de Ciutadans; Albert Batet i Canadell, Anna Geli i España, Montserrat Macià i Gou, Eduard Pujol i Bonell, Josep Riera Font i Marc Solsona i Aixalà, pel G. P. de Junts per Catalunya; Anna Caula i Paretas, Adriana Delgado i Herreros, Jenn Díaz Ruiz, Josep M. Jové i Lladó, Rut Ribas i Martí i Sergi Sabrià i Benito, pel G. P. Republicà; Marta Moreta Rovira i Ferran Pedret i Santos, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Xavier Domènech Sampere, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem; Carles Riera Albert, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i Xavier García Albiol, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió la consellera de la Presidència, Elsa Artadi i Vila, acompanyada del secretari del Govern, Víctor Cullell i Comellas, i de la secretària general de la Presidència, Meritxell Masó Carbó.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sessió informativa de la Comissió d'Àfers Institucionals amb la consellera de la Presidència sobre els objectius i les actuacions del departament (tram. 355-00001/12). Consellera del Departament de la Presidència. Sessió informativa.

El president

Bé, bon dia a tothom. Iniciem la Comissió d'Àfers Institucionals, amb un sol punt de l'ordre del dia.

Abans de començar i de passar a aquest punt, donar la benvinguda en nom de la comissió i de la mateixa Mesa a la consellera de la Presidència, la senyora Elsa Artadi.

Algun grup, abans de passar a l'ordre del dia, presenta alguna substitució? (*Pausa.*) Senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. La senyora Marta Moreta substitueix el senyor Miquel Iceta.

El president

Bé. Sí.

Marc Solsona i Aixalà

El diputat Pujol substitueix el diputat Costa.

El president

«Merci». Senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí; la diputada Laura Vílchez substitueix Inés Arrimadas i el diputat Dimas Grajera substitueix Fer de Páramo.

El president

Moltes gràcies. Alguna substitució més? (*Pausa.*)

Sessió informativa amb la consellera de la Presidència sobre els objectius i les actuacions del departament

355-00001/12

Doncs passariem al primer punt i únic de l'ordre del dia, que és la sessió informativa per part de la consellera de la Presidència. Tindrà una intervenció màxima

d'una hora; després els diferents grups parlamentaris tindran una intervenció de deu minuts; tot seguit, per contestar, la consellera tindrà trenta minuts, i els grups parlamentaris cinc minuts cadascun, entenent que els grups no adscrits es dividiran el torn en cada *tempo*.

Sense entrar en més..., donaríem la paraula a l'honorable consellera de la Presidència, senyora Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència (Elsa Artadi i Vila)

Moltes gràcies, president. Crec que no arribo a l'hora, però, si no, ja m'avisaràs quan ens anem aproximant.

Molt bon dia a tothom, membres de la Mesa, senyores diputades. Bé, és evident que jo comparec per primera vegada en aquesta comissió, avui, amb la idea de presentar-vos els principis, els objectius, les accions previstes des del Departament de la Presidència en aquesta legislatura que comencem.

Comparec acompanyada del senyor Víctor Cullell, secretari del Govern; la senyora Meritxell Masó, secretària general del departament; també hi són presents, per aquí, per la sala, el secretari de Món Local i Relacions amb l'Aran, el senyor Miquel Àngel Escobar; el secretari general de l'Esport, el senyor Gerard Figueras; la presidenta de l'Institut Català de les Dones, la senyora Núria Balada, i el secretari de Comunicació del Govern i Mitjans de Comunicació, el senyor Antoni Molons. També és un plaer que avui em puguin acompanyar el nou comissionat per al Desenvolupament de l'Autogovern, el senyor Pau Villòria, i –que no sé si ha arribat..., ah, sí, que no l'havia vist– el delegat del Govern a Madrid, el senyor Ferran Mascarell, que tots dos, ahir, van ser nomenats pel Govern.

Haig de començar d'aquesta manera, tot i que és una obvietat que aquesta legislatura que ara iniciem, almenys per la part que correspon al Govern, malauradament no és una legislatura normal. Em sembla que això és indiscutible. Si ho fos, avui seria aquí el conseller Turull, explicant els objectius del mandat. Malauradament ell està injustament empresonat a Estremera i, per tant, no hi pot ser. I el senyor Turull, el conseller Turull, hauria d'haver estat nomenat pel president Puigdemont. No som en una legislatura normal perquè avui a Catalunya no podem fer política amb normalitat –que no vol dir que no en fem, de política–, mentre tinguem presos, mentre tinguem exiliats, mentre hi hagi persecució política, mentre no es deixi lliurament decidir al poble català.

Començo la meva intervenció amb aquest record, com fem tants altres diputats d'aquesta cambra, perquè la lluita contra la repressió també és una lluita de la memòria contra l'oblit.

Des del passat 27 d'octubre Catalunya ha viscut una anomalia democràtica, una anomalia democràtica en l'aplicació de l'article 155, una anomalia democràtica en el cessament del Govern, una anomalia democràtica en el tancament i dissolució del nostre Parlament, però sobretot una anomalia democràtica en empresonar innocents i forçar a l'exili els polítics catalans.

Hem pogut comprovar en aquests darrers mesos com les institucions espanyoles han decidit que era molt més important la integritat territorial, encara que fos per la força, que no pas la llibertat i la democràcia. Les eleccions al Parlament del 21 de desembre, que donen com a resultat l'actual composició parlamentària, també van ser anormals; anormals en el sentit de que no totes les candidatures hi podien participar en les mateixes condicions. La sorpresa per a alguns –i també hem vist manifestacions darrerament en aquest sentit– és que el resultat de les eleccions del 21 de desembre van portar a un Parlament de nou amb majoria independentista i republicana; una majoria que, malgrat les dificultats en forma d'interlocutòries, amenaces i restriccions dels drets de les diputades d'aquesta cambra, finalment va decidir escollir Quim Torra com a president de la Generalitat, i que aquest ha format govern. El Govern, que encapçala el president Torra, i el qual compartim tots els membres

del Govern, se sent hereu de l'1 d'octubre; defensarà allò que representa els valors que moltes catalanes vam defensar pacíficament enfront de la violència d'estat; un 1 d'octubre, que representa democràcia, progrés, llibertat, que és ben present en tots nosaltres.

A Catalunya som moltes les que hem arribat a la conclusió que per poder fer un país millor ens cal la independència. Però no volem construir un estat propi per un sentiment romàntic, sinó que el volem construir perquè volem un país cohesionat, amb drets i oportunitats per a tothom, que tingui una economia prospera, responsable i sostenible, al servei d'una societat més justa, lliure i democràtica; en definitiva, un país millor i més lliure, amb una clara vocació de ser un país obert al món.

Des del Govern treballarem per millorar el benestar i la qualitat de vida dels 7 milions i mig de catalanes; governem per a totes, com s'ha fet sempre des de la recuperació de l'autogovern, i ho farem des dels nostres principis i conviccions, que ens són irrenunciables.

Gestionarem també el dia a dia; també hem vingut a fer això. Per això avui els explicaré quines són les actuacions que realitzarem i impulsarem des del departament. Però que ningú s'equivoqui, gestionem el present per fer realitat el futur. Aquest Govern té com a objectiu desenvolupar la voluntat expressada l'1 d'octubre i novament ratificada el 21 de desembre. Però no parlarem només d'això, perquè entenem que fer república també és centrar-se a millorar tots aquells aspectes que afecten positivament la vida i el benestar de les catalanes.

En el marc del que són polítiques merament sectorials o estrictament sectorials del nostre departament, entenem que la república també és treballar per una societat igualitària, que deixa enrere un model patriarcal i de privilegis imposats al llarg de la història; significa tenir uns mitjans de comunicació de qualitat que cerquin la rendibilitat social i cultural a través de la pluralitat de continguts, producció pròpia, col·laboració amb la indústria catalana, la credibilitat i la professionalitat; treballar colze a colze amb el món local per fer un país millor, cohesionat territorialment i socialment; per fer un país més saludable, estenent la pràctica de l'esport i l'activitat física entre els 7 milions i mig de catalanes. Tot això també és fer república, perquè fer república és fer un país millor. Volem governar-nos, volem la independència, perquè volem un país per a totes, un país amb més llibertat, democràcia de qualitat, progrés i justícia social.

Malauradament, per fer-ho hi ha una part que hem de recuperar terreny. El Reial decret del 155 que va aprovar el Govern de l'Estat ens segresta l'autogovern durant molts mesos. I per això en primer lloc cal fer un inventari del que ha succeït; un inventari no per confrontar, sinó per mostrar què ha passat i molt especialment per realitzar un pla de xoc que determini a on s'ha d'actuar més i millor, a on ha afectat la societat i a on hi hem de posar més remei.

Per això hem creat la figura del comissionat, que ahir va ser nomenat pel Govern, i que es va nomenar en Pau Villòria, que és una persona de llarga trajectòria i coneixement de l'Administració. Dins del comissionat s'integra part de l'estructura del Departament de la Presidència, com és la Direcció General d'Anàlisi i Prospec-tiva, la Casa de la Generalitat a Perpinyà, juntament amb la línia..., desenvoluparà les relacions institucionals de Catalunya, a més de coordinar la difusió i promoció de la realitat catalana; la representació institucional del Govern de la Generalitat a Madrid, en col·laboració amb el delegat; la interlocució amb les cases regionals, i coordinarà actuacions del Govern que es desenvolupin en altres territoris de llengua i cultura comunes.

Vull aprofitar, també, i ara que parlem del 155..., aprofitar aquest punt del meu discurs per fer de nou un reconeixement a totes les treballadores de la Generalitat, així com també als càrrecs que durant la imposició del 155 –alguns dels quals sou aquí avui– han treballat amb gran professionalitat i han mantingut una actuació de

dignitat i defensa de les nostres institucions, evitant en molts casos que el dany causat fos encara major.

Una segona novetat, i jo diria la més important, segurament, del departament, de canvis, és l'assumpció de les relacions amb el món local a través de la Secretaria d'Administracions Locals i Relacions amb l'Aran. És la primera vegada que les relacions amb el món local s'exerceixen des del Departament de la Presidència. Els governs locals es relacionen amb tots els departaments de la Generalitat i són l'Administració més propera a la ciutadania, a més a més de ser la més valorada. Hem volgut incorporar-los al Departament de la Presidència justament per impulsar aquesta acció transversal vers el conjunt de l'Administració de la Generalitat.

A l'hora d'abordar els objectius d'aquesta legislatura en l'àmbit local és basic tenir en compte quin és el punt de partida econòmic, un punt de partida que no es pot explicar sense destacar els enormes efectes sobre el conjunt de les administracions públiques, però en especial sobre els ens locals, que va tenir la crisi econòmica que ara comencem a remuntar tot i que no de la mateixa manera per a tothom. La davallada d'ingressos, l'increment de les necessitats socials, van posar en una situació crítica les administracions locals i el mateix Govern de la Generalitat. I entre tots havíem de mantenir els serveis i donar resposta a les demandes ciutadanes mentre patíem una forta davallada d'ingressos, i, a més, ens hi havíem d'enfrontar sense una col·laboració solidària de l'Estat, que va imposar uns objectius de dèficit i unes limitacions al sostre de la despesa al nostre parer injustos.

No obstant, i gràcies al gran esforç fet en la legislatura passada pel Departament de Governació i el Departament d'Economia i Hisenda, i en col·laboració amb les quatre diputacions, avui afrontem el futur amb més solidesa, i hem reduït als mínims que podríem considerar emmarcats dins d'una certa normalitat el nivell de deute del Govern de la Generalitat amb els municipis; que aquest va ser, des del 2011, un punt que afectava de manera molt negativa els municipis i que, gràcies a la feina dels successius consellers, i en especial volia agrair a la consellera Borràs, que segurament li arribarà l'agraïment, i –espero que també pugui ser així– al vicepresident Junqueras la feina que van estar fent.

Si ho mirem, a l'inici del 2017 el deute de la Generalitat amb els ens locals superava els 500 milions d'euros i en el període entre gener i novembre va disminuir fins a 122 milions; el deute ha continuat disminuint fins a 94 milions el mes d'abril d'enguany.

La voluntat del Govern en la legislatura passada va ser impulsar el debat sobre el paper dels ajuntaments que havien de jugar en la construcció d'un país millor, molt conscient que les administracions locals són la primera referència de les ciutadanes; es va impulsar un procés de diàleg i participacions del que es va anomenar governs-locales.cat, que al llarg del 2016 va obrir el debat sobre el seu paper en l'ordenació territorial, els reptes de la nova governança, la innovació en la gestió pública, les finances locals, així com la necessitat d'unes noves bases de funcionament local.

Les conclusions d'aquell procés van ser lliurades a la presidenta del Parlament, la senyora Carme Forcadell, que avui es troba a Alcalá Meco injustament empresonada. Va ser un procés altament participatiu, amb 530 alcaldesses, que representaven un total del 66 per cent de la població del país, a més de la participació de diferents entitats, col·legis, associacions i institucions. Tota aquella feina, que es va aturar de cop amb el 155, hem de reprendre-la molt properament; és una feina que va tenir gran valor i que hem de poder aprofitar.

Durant els mesos de manca d'autogovern, del 155, de la dissolució de les institucions, també es va poder sostenir, a més a més de les treballadores de la Generalitat, gràcies al conjunt de les administracions locals, que van entendre una situació de màxima excepcionalitat per complir les funcions de referència política, motor de transformació socioeconòmica, garant de la gestió i administració dels interessos generals de les ciutadanes de Catalunya. Des d'aquí també vull aprofitar per agrair i

fer un reconeixement a l'actitud de compromís de les nostres alcaldesses en defensa de la dignitat de les institucions.

En aquesta legislatura dedicarem tots els nostres esforços a l'enfortiment dels ajuntaments al servei d'un model de valors republicans que han de ser tangibles en forma de qualitat dels serveis públics; uns valors que necessàriament obliguen a posar el ciutadà al centre de les decisions, en la millora permanent del model de gestió, en l'exercici de la transparència i el retiment de comptes. Sempre s'ha dit que els ajuntaments són la principal Administració de referència de la ciutadania; en bona part, el seu prestigi assegura el prestigi del conjunt de l'Administració pública. Des de la Secretaria d'Administracions Locals i de Relacions amb l'Aran ens farem propis els seus reptes en matèria de modernització i millora de la gestió i els serveis.

Catalunya és una realitat territorial que combina grans concentracions demogràfiques, com són l'àrea metropolitana de Barcelona, i també l'entorn metropolità, sobretot de Tarragona, també de Girona i Lleida, però també la resta de país, que afronta el repte de la fixació de la població, de la creació d'oportunitats, de la sostenibilitat i la garantia dels serveis públics.

La cohesió social i la cohesió territorial tenen dos pilars principals: el desenvolupament econòmic i la qualitat de vida de les persones. En aquest sentit, mantindrem i reforçarem les accions enfocades al desenvolupament territorial i ajudarem a posar en valor el patrimoni singular de cada territori, aprofitant les línies dels fons europeus a través de les quals els ens locals poden implementar estratègies associades al creixement econòmic, la creació d'ocupació, la innovació, la protecció de l'entorn i la sostenibilitat dels seus projectes de futur.

En aquesta línia, en les properes setmanes, farem una primera avaluació de l'estat dels projectes Feder, adjudicats ara fa un any, i anunciarem, just passat l'estiu, però anirem avançant abans perquè els municipis en tinguin coneixement, una nova convocatòria dels fons Feder, dels eixos quatre i sis, per un import entre 35 i 40 milions d'euros.

Però per fer-ho i per fer-ho bé necessitem el millor interlocutor amb el món local. Per això cal reforçar el Consell dels Governos Locals i la Comissió de Govern Local de Catalunya. El Consell dels Governos Locals ha de ser el veritable interlocutor entre el món local i la Generalitat, necessitem que dictaminin sobre qüestions tan importants com les conclusions del procés governlocals.cat, sobre futures iniciatives legislatives, tant si són del Govern com dels mateixos grups parlamentaris, o sobre quin i com ha de ser el pla d'inversió dels propers anys.

Per tot això, en les properes setmanes em reuniré amb les entitats municipalistes per impulsar la constitució del Consell dels Governos Locals i veure com podem reforçar el seu funcionament.

Durant aquests darrers anys, l'actuació política del Govern de l'Estat sobre els ajuntaments ha estat de malfiança i vigilància, quan hauria d'haver sigut de confiança. Des del Govern de l'Estat se'ls ha tractat com culpables del dèficit, quan justament eren utilitzats per millorar els seus propis resultats i assolir així o aproximar-se als objectius que s'imposaven des de la Comissió Europea.

Un segon objecte que ens plantejem és reforçar també la Comissió de Govern Local. L'acció del Govern de la Generalitat, des dels diferents departaments, té incidència sobre la gestió i realitat del món local. Per tant, hem d'assegurar molt bé que qualsevol iniciativa del Govern que tingui afectació sobre el món local ha de ser treballada conjuntament. I aquest objectiu ens porta necessàriament a reforçar el funcionament d'aquesta Comissió de Govern Local.

En aquesta línia de suport i relació de proximitat amb el món local, un objectiu clar serà reforçar també la interlocució amb l'Ajuntament de Barcelona. Ara fa pocs dies, el president Torra va expressar el seu compromís a l'alcaldessa de Barcelona, la senyora Ada Colau, en el sentit de reforçar el diàleg i la col·laboració entre ambdós governs. És una decisió estratègica de país per establir les bases d'un nou compro-

mís entre Barcelona, el Govern de Catalunya, perquè Barcelona i Catalunya només poden avançar plegades.

Per tant, ens comprometem a cercar l'acord per compartir objectius i reptes, i posar-los al servei dels interessos de la ciutat, però també del conjunt del país. La nova Barcelona és motor econòmic i també referència mundial, finestra al món per projectar Catalunya, però també la porta d'entrada d'oportunitats que han de garantir el progrés econòmic i social del conjunt del país.

En aquesta línia de cohesió territorial no podem oblidar tampoc els petits municipis i micropobles, que són la majoria. Són municipis que configuren també el nostre mapa local i que representen un combat anònim per a la majoria de les ciutadanes de Catalunya, però absolutament rellevant des de la voluntat de configuració d'un país que el volem territorialment i socialment cohesionat.

El Govern vol protegir els municipis petits i per això reforçarà la nostra estratègia de suport, a través del Fons local de cooperació, per ajudar a la sostenibilitat de la prestació dels serveis públics a través del Pla de camins, per assegurar l'accessibilitat als nuclis urbans i les connexions entre els municipis. I, finalment, apostar per la inversió en projectes que generin oportunitats de desenvolupament econòmic i social que permetin la fixació de la població en el seu territori.

Per fer possible aquesta cohesió territorial i l'aprofitament d'oportunitats, i posar en valor els nostres pobles i ciutats, des del Departament de la Presidència estem determinats a posar en marxa un nou pla d'inversions local. Un programa actualitzat que esdevingui motor de creixement econòmic, creació d'oportunitats laborals i que permeti el desenvolupament estratègic de les diferents realitats territorials que componen el nostre país. És per això que ens marquem com a objectiu prioritari associar la necessitat de captar oportunitats de progrés econòmic, la modernització dels nostres sectors productius des de l'impuls de la innovació, universalització de les telecomunicacions i la preservació del nostre patrimoni ambiental amb les necessitats expressades des del món local.

Ja fa massa anys, i en som molt conscients, que no s'ha realitzat cap convocatòria del POSC per a inversions. També és cert que la modalitat del Pla únic d'obres i serveis, de vegades va tenir les seves complicacions i és un pla que calia millorar, per això cal repensar com s'ha de configurar aquest nou pla d'inversions. Per fer-ho volem iniciar un diàleg amb el món local i les entitats que el representen. En aquest sentit demanarem la col·laboració i participació de les diputacions i els consells comarcals per tal de definir, de manera conjunta, una proposta de pla d'inversions que combini aquesta visió de país amb els requeriments locals.

També volem que les entitats municipalistes s'impliquin en aquesta nova definició de com ha de ser aquest pla d'inversions i sobretot ha de ser el Consell de Governos Locals qui validi aquesta convocatòria. Els recursos –ho sabem tots– són finits, per això és obligació de totes les administracions treure'n el màxim rendiment. Farem, per tant, tots els esforços necessaris per superar l'etapa de manca d'inversions i posar en marxa un nou pla de finançament dotat de manera suficient, pensat en clau de desenvolupament d'oportunitats econòmiques i socials, des de la convicció que la cohesió territorial i cohesió social van de la mà.

Creiem i confiem en el món local. Durant aquests anys de crisi econòmica han estat les administracions locals les que han donat una més ràpida resposta a la crisi i en comptes d'ajudar-les, sovint, se les ha mirat com a culpables. L'aprovació de l'LRSAI i la Llei de sostenibilitat financera va comportar un atac frontal al món local, igual que també va lesionar greument les competències de la Generalitat en matèria de funció pública, autoorganització, organització territorial, règim jurídic de les administracions públiques catalanes i règim local. Alhora que vulnerava els principis de suficiència de recursos i lleialtat institucional.

Des del Govern de la Generalitat defensarem al màxim el món local davant d'aquesta amenaça recentralitzadora. Per aquest motiu exigim la derogació de nou,

com ja hem fet no només nosaltres sinó més de vuit-cents municipis a Catalunya, la derogació de l'LRSAI i la restauració del marc legal previ a aquesta agressió. I esperem que, en aquest cas, el nou Govern de l'Estat sigui coherent amb tot allò que van expressar en els darrers anys quan eren a l'oposició i van repetir constantment des dels governs locals que lideren.

La tutela que en virtut d'aquestes lleis exerceix el Govern de l'Estat sobre els ajuntaments limita brutalment el desenvolupament local, coarta la seva capacitat de contribuir al desenvolupament econòmic general i afecta greument la qualitat de les prestacions de serveis essencials. No ens identifiquem gens amb aquest model que representa una política de desconfiança amb relació a les administracions locals i que els situa sota un control centralitzat, gens eficient, i distant de les necessitats de les ciutadanes de cada municipi.

El model d'Administració local del Govern de la Generalitat passa per l'enfortiment i la modernització dels governs locals, per l'aliança estratègica entre el Govern de Catalunya i els ajuntaments i per la dotació suficient de recursos per a la inversió municipal vinculada al progrés social, econòmic i ambiental.

Per acabar aquest apartat, vull fer una referència també al canvi de nom de la secretaria, que pot semblar menor però que nosaltres li donem tota la importància, que passa a dir-se Secretaria d'Administracions Locals i relacions amb l'Aran. L'Aran és una realitat nacional dins del nostre país. Catalunya és una nació i com a nació que és entén i comprèn perfectament les altres realitats nacionals, o si més no ho hauria de fer. I molt especialment perquè no podria ser de cap altra manera d'aquelles que es troben dins el nostre territori. Així es va fer l'aprovació en aquest Parlament de la Llei 1/2015, del 5 de febrer, de règim especial de l'Aran. Una llei que substituïa la primera llei de règim especial de l'Aran, de l'any 1990, que va instaurar de nou les històriques institucions araneses abolides el 1834, i ho feia per anar més enllà en el reconeixement.

En concret, la nova llei persegueix quatre objectius: la recuperació dels elements identitaris de l'Aran, llengua, història, cultura, drets històrics i reconeixement nacional; el progrés a les persones; el sistema de finançament estable i el tracte just a les seves reivindicacions històriques. Una llei que reconeix el dret a decidir de l'Aran i que determina l'ús preferent de la seva llengua per part de les administracions públiques dins el seu territori. En aquest mandat, ens proposem acabar amb el desplegament de la llei en la seva totalitat, alhora que negociem i acordem l'actuació del seu finançament, sempre amb la voluntat d'impulsar-lo, i el reconeixement de la singularitat aranesa en el conjunt de la societat catalana.

Deixem el món local, per ara, per detallar les accions que tenim previstes impulsar des de la Secretaria General de l'Esport. Benestar i qualitat de vida són dos objectius inassolibles sense l'esport i l'activitat física, perquè l'esport, en la nostra societat, compleix una triple vessant. Salut, l'activitat esportiva i els seus hàbits saludables milloren la nostra qualitat de vida. Dos, valors: esforç, constància, superació, treball en equip, respecte, tot això que s'aprèn i es fomenta amb la pràctica de l'esport. I, tercer, també promoció: promoció de l'esport català que dona a conèixer Catalunya al món.

Només unes dades per posar en context la importància de l'esport a Catalunya. El 50 per cent de la població declara que practica esport de forma regular, tot i així no se'n practica, no tothom en practica amb prou intensitat com serien les recomanacions que es fan des de l'OMS i cal democratitzar més l'esport. Tenim però divuit mil entitats esportives registrades. L'esport escolar del qual participen 450.000 persones, nens i nenes en edat escolar, agrupats en quaranta-sis consells esportius. L'esport federat, que s'agrupa a través de setanta-tres federacions, i la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, que suma 600.000 llicències federatives. Comptem amb més de quaranta mil instal·lacions esportives censades en el Pla d'equipaments esportius de Catalunya, la majoria públiques, de propietat municipal.

Cada any Catalunya acull més de dos-cents esdeveniments esportius de caràcter internacional. El CAR de Sant Cugat i els set centres de tecnificació esportiva que tenim repartits pel territori acullen els esportistes que destaquen en les diferents disciplines esportives. I és on es prepara bona part dels esportistes que fomenta la delegació olímpica.

Per acabar amb aquest repàs, una dada que no sempre es té prou en compte. Aquest sector representa més del 2 per cent del PIB, ocupa directament cent mil treballadors, amb vint-i-quatre mil professionals inscrits al Registre de professionals de l'esport de Catalunya.

He fet un repàs de la realitat. Avui els exposaré cinc eixos d'actuació per continuar avançant en aquest àmbit. En primer lloc, iniciarem el desplegament del Pacte nacional de l'activitat física i l'esport de Catalunya. Aquest pacte, que va ser signat el mes de setembre del 2017 pel conseller Jordi Turull, proposa de forma consensuada amb el sector trenta mesures, cent dotze actuacions concretes d'acció per bastir la nova governança de l'activitat física i l'esport, i és un pas previ per a l'elaboració de la nova llei de l'activitat física i l'esport de Catalunya, que creiem que és urgent i que creiem que és necessària.

Com vostès segurament saben, també hi ha hagut una iniciativa legislativa popular en aquest sentit i estem treballant conjuntament amb els promotors per treballar plegats en un únic text que convergeixi les idees que es tenen des de la secretaria, des del sector, però també des de les federacions.

Volem 7 milions i mig de ciutadanes actives, aquest és l'objectiu de la Secretaria General de l'Esport, que proposem que passi a dir-se precisament Secretaria General de l'Esport i l'Activitat Física.

En segon lloc, impulsarem el suport i col·laboració amb les entitats esportives i associacions per aprofundir en els valors de l'esport com a eina de cohesió social i d'igualtat. Iniciarem un treball conjunt amb els ajuntaments per desenvolupar programes adreçats, molt especialment, a aquells territoris que necessiten una acció de reforç en matèria de cohesió social.

En tercer lloc, impulsarem les relacions esportives com a element d'internacionalització i projecció exterior de Catalunya. L'esport és una porta d'entrada a organismes internacionals, a diferents països i que la gent conegui casa nostra. Aquest treball té un doble retorn. D'una banda, el reconeixement que es té del nostre país, dels nostres clubs, dels nostres equipaments, esdeveniments..., i que esdevé una destinació prioritària d'estades esportives de clubs i esportistes d'altres països com els conseqüents efectes econòmics positius pel territori. I una segona, en la que s'hi treballa, que és el reconeixement internacional de l'esport, del nostre país, de les seves federacions i que es pugui competir sota la nostra bandera.

Quart eix d'actuació: l'urbanisme saludable i els equipaments esportius. Aquest eix comprèn dues actuacions que van en la línia d'aconseguir aquest objectiu de tenir ciutadanes actives. En primer lloc, volem donar eines per repensar les ciutats amb criteris d'urbanisme saludable per tenir ciutadanes saludables; en aquest àmbit, promourem el debat i els consells per integrar aquests objectius en les modificacions i plans urbanístics.

En segon lloc, hem de recuperar les inversions en equipaments esportius. Durant molts anys, des del Govern de la Generalitat, vam poder ajudar a invertir en el desplegament d'una autèntica xarxa d'equipaments esportius arreu del país. En aquests anys de crisi i de reducció del pressupost de la Generalitat, això es va impossibilitar. Ara, cal recuperar-ho en la mesura que sigui possible. No els parlo de tornar a fer grans inversions en nous equipaments, perquè les necessitats bàsiques estan en la major mesura cobertes, però sí d'actuacions de renovació, de manteniment, d'actualització dels equipaments que es van construir en aquests anys. Per això, aquesta és una qüestió que hem de plantejar en el diàleg del nou pressupost de cara al 2019.

Un cinquè i darrer eix, posar al dia el funcionament de la secretaria per donar resposta als reptes de Catalunya. Volem organitzar-nos i equipar-nos millor per donar resposta a les noves demandes de la realitat del país. Això passa per millor el nostre desplegament territorial –Penedès, Catalunya central i Pirineu– i per donar un millor suport als esportistes i a les entitats esportives, així, també requerirà de més i millor finançament.

Per iniciar el bloc dedicat a les polítiques de dones, cal fer un reconeixement que, segurament, vivim en la societat més avançada, més lliure i més ben formada de la història, però encara no vivim en una societat igualitària. De fet, una de les lluites més persistents en el temps, i encara no assolida, és la lluita per la igualtat entre les dones i els homes.

Avui, la nostra és una societat encara pensada en masculí i sota els valors d'un model patriarcal. Ens hi hem de rebel·lar, ens hi hem de rebel·lar tots, tots i totes. No podem acceptar-ho de forma pacífica. La vaga del passat 8 de març crec que va significar un abans i un després en aquesta situació i, com a mínim, hem de poder aprofitar aquest impuls per treballar conjuntament, no només des de les administracions, però també amb tota la societat. Tenim molta feina a fer, compto també amb tots vosaltres perquè ens ajudeu. Cal introduir la perspectiva de gènere en totes les polítiques públiques i també en tots els àmbits de la societat.

Després d'un procés participatiu molt ampli, des de l'Institut Català de les Dones, s'està redactant el Pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere 2018-2021. Un pla estratègic que es formula a través de sis eixos que han de guiar la nostra actuació en els propers anys.

El primer eix és de l'educació i promoció de valors i models d'igualtat, i se centra en les actuacions per educar per l'equitat de gènere en l'àmbit educatiu, desenvolupant i actualitzant les polítiques de gènere en la comunitat educativa, així com també educar per l'equitat en altres àmbits estratègics de la societat. L'educació en aquest àmbit és una acció lenta, però que segueix l'evolució de la vida d'una manera molt segura.

El segon eix se centra en la promoció de l'equitat en el treball i la corresponsabilitat en els usos del temps. Volem sensibilitzar per fer realitat un canvi de valors envers la igualtat de dones i homes en l'àmbit del treball. El recurs presentat pel Govern de l'Estat contra la Llei d'igualtat efectiva de dones i homes ens ho dificulta, precisament, en aquest àmbit, però hi trobarem les alternatives. Així, en les properes setmanes, em vull reunir amb els sindicats per parlar de la possibilitat de crear figures com el delegat sindical d'igualtat i altres mesures que impulsava la llei i que no es poden fer realitat sense la seva complicitat i, després, la de les patronals.

Una segona actuació ha de ser la creació del distintiu d'excel·lència empresarial en matèria d'igualtat, que havia quedat pendent de la darrera legislatura. És un distintiu voluntari, com ho són d'altres de qualitat ambiental, però que esperem que, a través de la voluntat ciutadana, de la pressió dels mateixos consumidors i treballadors, les empreses s'hi vulguin adherir. La socialització d'aquesta necessitat és la que farà que se generalitzi o no; per tant, està en mans de tots.

En aquest àmbit, també preveiem actuacions dins del programa Stemcat per incentivar l'estudi en carreres de ciències, especialment, entre les dones, que encara són una minoria molt petita en aquest camp. La importància de les TIC en el mercat laboral, en el futur, en el desenvolupament, en els estudis que veiem, i la importància que encara tindrà, si no hi ha una presència igualitària de les dones en aquest camp, pot fer que molts dels avenços que hem tingut fins ara en matèria de treball vagin cap endarrere; per tant, ha de ser un àmbit clau en què puguem treballar conjuntament amb el Departament de Polítiques Digitals.

Un tercer eix és el de la prevenció i l'erradicació de la violència masclista. Coincidirem que és eix prioritari, que és un tema cabdal en el nostre país. Tenim una bona llei, que ara farà deu anys i que va ser pionera en el seu moment, però no en

tenim prou, perquè la violència masclista continua ben present en la nostra societat. Properament, podrem presentar els resultats de la segona enquesta de violència masclista, que ha de servir també per conscienciar la societat de la magnitud d'aquest problema que, massa vegades, es manté ocult i que, afortunadament, les dones estan fent un pas endavant per visualitzar-lo i per no tenir por d'expressar les coses que passen.

Per tot això, properament, convocarem la Comissió Nacional per la Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista i ho farem amb un doble objectiu, primer, dictaminar i complementar les accions que en aquest àmbit es proposen des d'aquest pla estratègic i, segon, aprovar el model coordinat, integral i consensuat d'abordatge de les violències sexuals.

Així mateix, impulsarem l'elaboració, conjuntament amb la comissió, de l'elaboració i la signatura d'un pacte nacional contra la violència masclista, on prioritzarem la prevenció específica, millorarem les eines de detecció i prevenció de situacions de risc i existència de violència, reforçarem i optimitzarem els mecanismes de coordinació de la Xarxa d'atenció integral de violència masclista; en definitiva, ens conjurem per dedicar tots els esforços que siguin necessaris, humans i materials, a la lluita contra aquesta xacra.

Estem davant d'un problema que requereix l'esforç de totes les administracions, però també de tota la societat per resoldre'l. I, des del Govern de la Generalitat, volem tenir una actitud proactiva de lideratge per afrontar la solució. Som conscients que calen més recursos, més coordinació i més col·laboració; fem-ho possible.

Quart eix del pla, és el de la participació política i social i l'apoderament personal i comunitari de les dones. En aquest àmbit treballem per vetllar per l'acompliment de la paritat en els òrgans de participació política i social, atès que encara són molts els àmbits en què som lluny d'aquest objectiu.

Des de la Secretaria de l'Esport, des de l'Institut Català de les Dones, també, per exemple, s'està treballant en clàusules que afectin els clubs esportius de Catalunya, que és un camp en què la representació de les dones, malauradament, està molt endarrerada.

Cinquè eix, visibilització de les dones i la comunicació no sexista. En aquest apartat, es desenvoluparan actuacions per fer visibles les aportacions de les dones a tots els àmbits de la societat, sovint molt silenciades, així com també sensibilitzar, prevenir i lluitar contra el sexisme en els mitjans de comunicació i en el consum.

Es tracta d'un tema molt important i que, sovint –cada vegada menys, però sovint–, no tenim prou en compte. En aquests dies, que està més d'actualitat que mai, bona part de la societat ens sentim indignats per la sentència dels que es fan dir «La Manada», amb la sentència, i molt més, amb la posterior decisió de deixar-los en llibertat sota fiança. Però, a més, el que pot passar en aquests moments és que aquestes persones que han estat condemnades... –no com ho haurien d'haver estat, però que sí que ho han estat d'una manera mínima–, pot passar que, a sobre, engreixin el seu compte bancari passejant-se per diferents platós de televisió. Això seria impensable en els nostres mitjans públics, però ho hauria de ser també en tots els canals privats. És una autèntica vergonya que la societat permeti aquestes coses i que hi hagi professionals del sector que s'hi avinguin a col·laborar.

El sisè i darrer apartat és la transversalització de la perspectiva de gènere en les polítiques públiques. És imprescindible que totes les polítiques públiques es facin amb perspectiva de gènere. Per fer-ho possible dins de l'Administració de la Generalitat i en les properes setmanes, el Govern aprovarà el Pla director de formació en equitat de gènere, que realitzem en col·laboració amb l'Escola d'Administració Pública, i que tindrà diferents nivells de formació, inclòs un postgrau.

També, molt properament, aprovarem un model de clàusules d'igualtat de gènere per incloure en les licitacions i contractacions públiques, així com també en les con-

vocatòries de subvencions, que esperem que l'any que ve també es puguin incloure en les subvencions als mitjans de comunicació.

Per fer possible aquest objectiu de perspectiva de gènere a la societat, vam crear també l'any passat l'Observatori d'Igualtat de Gènere, que durant aquest any també posarà en marxa, en col·laboració amb l'Idescat, l'índex de qualitat de gènere de Catalunya. Una dada que a Europa es té a nivell estatal, però que nosaltres volem conèixer també en el nostre país.

En definitiva, aquest pla estratègic que els acabo d'avançar ha recollit les propostes de 390 entitats que participen en el Consell Nacional de les Dones de Catalunya, que ara està en fase de revisió tècnica i que, posteriorment, també serà revisat per un comitè d'expertes. Serà llavors quan el fem públic i obrim un període d'exposició pública per millorar-lo, completar-lo i, finalment, aprovar-lo.

I, com a bon pla estratègic, haurà de tenir un marc temporal, un pressupost associat i l'assoliment dels objectius. Una feina que s'ha de fer i que anem endarrerits en el marc de la Generalitat és tenir un pressupost global de tot l'àmbit de polítiques de dones.

Entrem ara dins de l'àmbit de la Secretaria de Comunicació del Govern i Mitjans de Comunicació. Un dels apartats que possiblement més ha patit amb el 155, juntament amb el Cos de Mossos d'Esquadra i l'escola catalana, han estat els nostres mitjans públics de comunicació. S'ha volgut crear un relat interessat sobre els nostres mitjans, en la més pura *fake news*, perquè s'ha fet des del desconeixement total i absolut de la seva programació, criticant TV3, Catalunya Ràdio i la resta de mitjans de la corporació des d'aquells que, segurament, els veuen menys, demostrant una mala fe de voler manipular la pluralitat, objectivitat i qualitat del servei.

En aquesta campanya d'intoxicació, han passat pel punt de mira grans professionals del nostre país i, fins i tot, ha provocat més d'una manifestació amb actituds violentes contra els seus propis estudis. Per cert, manifestacions violentes, totes, aquestes i qualsevol altra, que tots els partits polítics haurien de condemnar.

Els nostres mitjans de comunicació públics són una peça clau en la configuració de l'espai català de comunicació i, segurament, és això el que els fa estar en el punt de mira, mitjans..., expressió clara de la nostra identitat.

Vull fer un agraïment sincer al Consell de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, als directors dels mitjans –de TV3 i de Catalunya Ràdio– i, molt especialment, a la resta de treballadores de la corporació per la seva dedicació i professionalitat, malgrat les amenaces patides durant el 155.

TV3 no és una televisió antropològica i Catalunya Ràdio no és una ràdio minoritària, i això ha estat així al llarg dels anys, perquè van néixer per proveir continguts informatius, culturals, educatius i d'entreteniment de qualitat, els continguts indispensables per bastir una societat més lliure, desperta, crítica i activa.

Les dades d'audiència valoren la qualitat de la seva programació, l'objectivitat de la seva informació i també les dades de pluralisme dels seus espais de debat i tertúlia ens serveixen per poder afirmar que els nostres mitjans públics i els professionals que hi treballen són garantia d'informació acurada, completa, plural i veraç.

Així mateix, la tasca motora de TV3 en la indústria audiovisual és absolutament fonamental. Sempre sentim a dir que la Catalunya del futur ha de ser un país que aposti per la creativitat i la innovació, doncs, bé, això es fa també invertint i liderant en la creació de producció audiovisual a casa nostra.

Per tot això, és absolutament important que en aquesta legislatura que comença arribem al màxim d'acords per donar serenor i tranquil·litat en la planificació i funcionament dels nostres mitjans, millorem la governança de la corporació i repensem com afrontar els reptes de futur.

En primer lloc, impulsarem l'aprovació i signatura del Pacte nacional de l'audiovisual, que es va treballar a finals de la passada legislatura i que té com a objectiu

contribuir, per mitjà del consens entre tots els agents, a dotar l'àmbit audiovisual català de les estructures necessàries per al seu desenvolupament integral.

Des del maig del 2016, es van celebrar vuitanta-cinc reunions sectorials amb els agents públics i privats del sector, i diverses trobades amb experts de diversos àmbits de l'audiovisual. D'aquelles trobades, van sorgir noranta-sis accions possibles proposades pels mateixos actors implicats. Per assolir-ho, s'estableix la necessitat d'un sistema eficaç de col·laboració entre els agents públics i privats, de mesures d'impuls i foment adequades a les noves tecnologies, formats i plataformes, talent jove i les tendències del sector. I des del Govern ens ho prenem com un compromís que desenvoluparem en els propers mesos per tal d'aprovar-lo i signar-lo.

Una segona qüestió, que afecta el funcionament ordinari de la corporació i la seva planificació de futur. Durant el mandat passat es va treballar en l'aprovació d'un nou contracte programa. Malauradament, van sorgir interferències no desitjades, en forma de l'agència tributària espanyola, que ho van complicar i, finalment, no es va poder aprovar, malgrat estar aprovat pel mateix consell. El contracte programa és absolutament necessari per donar tranquil·litat en la gestió de la corporació i assegurar l'aportació pública per al seu finançament, i ho és molt especialment per donar resposta a les necessitats actuals, que es mouen entre l'evolució del mercat publicitari i la consegüent captació d'ingressos, les innovacions tecnològiques i els nous formats o la necessitat d'impulsar la producció. I també és just recordar-ho per afrontar determinats canvis normatius i de lectura o interpretació per part del Ministeri d'Hisenda sobre la meritació de l'IVA.

Justament aquest conflicte sobre l'IVA és el principal motiu que a la proposta de contracte programa no s'arribés a passar a la fase d'exposició pública. Les incerteses sobre les necessitats econòmiques de la corporació, provocades majoritàriament per diferents canvis de criteri de l'aplicació de l'IVA, van desaconsellar fixar una xifra de finançament per als propers anys, tal com s'estableix en el contracte programa, com a mínim fins a esvaïr o confirmar alguns dels grans riscos que planejaven sobre la viabilitat de la corporació en l'aplicació dels nous criteris de l'IVA. El conflicte de l'IVA, que podria provocar un efecte d'escanyament a la funció tractora que la corporació té en la producció audiovisual que es fa al nostre país... I per això el Govern va aprovar, ja fa un parell de setmanes, la transferència extraordinària de 20,4 milions d'euros per fer front a aquestes necessitats.

Per tant, la situació d'incògnita sobre el futur s'ha resolt en part, tot i que no satisfactòriament en tots els casos, i per això entenem que cal aprovar al més aviat possible el nou contracte programa. Per fer-ho, però, caldrà que des d'aquest Parlament s'aprovi el nou mandat marc, atès que l'actual ja ha caducat.

Igualment, també serà funció d'aquest Parlament continuar els treballs de la Llei de l'audiovisual que es van iniciar en el mandat passat, que preveia també fer una reflexió, més a llarg termini, sobre les modificacions necessàries per liderar el futur. Entenc que la comissió que hi treballava treballava en dues velocitats. En aquest aspecte, els convido a fer-se seus els treballs, també, del pacte nacional que abans els havia avançat, que són una molt bona diagnosi i prognosi de les actuacions del futur.

I acabo aquest apartat fent referència a la llengua. Les darreres dades ens indiquen que el consum de ràdio en català és majoritari i que va en augment. En canvi, el consum de televisió en català s'ha anat reduint durant aquests anys, en bona part per l'àmplia oferta de canals que no emeten en català. Tot i així, aquest darrer any hi ha hagut un petit increment de l'audiència, en un 2,7, de les televisions i els programes vistos en català.

Una de les funcions dels nostres mitjans públics és impulsar el català en el sector audiovisual mitjançant noves iniciatives que superin les barreres existents i l'establiment de mecanismes de col·laboració entre els agents de l'espai lingüístic. En aquest aspecte, des del Govern de la Generalitat sempre estarem a disposició d'assegurar la reciprocitat amb la resta de mitjans públics de l'espai de comunicació català. Amb

les Illes ja és una realitat; amb el País Valencià, que tot just acaba de recuperar la seva televisió, esperem que ho pugui ser ben aviat.

Justament en aquest aspecte de protecció i impuls de la llengua, els nostres mitjans públics també donen suport a la llengua occitana, amb gairebé mil hores d'emissió anuals en occità aranès als mitjans de la corporació. Les subvencions a mitjans de comunicació que es convoquen des del nostre departament també tenen com a premissa aquesta protecció i impuls de la llengua. I això és així perquè tenim molt clar que el futur de la llengua passa sobretot per ser present també en tots els mitjans de comunicació, perquè una llengua que no s'expressa, una llengua que no s'utilitza, és una llengua que entra en decadència.

I acabo –que no sé ben bé com vaig d'hora– amb un esment ràpid de les funcions de coordinació i programes transversals que també es fan des del Departament de la Presidència.

En primer lloc, i com ja saben, estem treballant en la redacció del pla de govern d'aquesta legislatura, que té com a eixos principals les actuacions següents: un país cohesionat en drets i oportunitats per a tothom; una economia pròspera, responsable i sostenible, per un model productiu i una fiscalitat justa; una societat enfortida democràticament, lliure i justa, per una governança compartida, i una Catalunya oberta al món.

Un segon aspecte molt important són totes les actuacions que s'han fet en simplificació normativa durant la passada legislatura i l'avaluació de l'impacte normatiu, perquè només aprovant noves lleis i noves normes no es governa millor: hi ha una part d'aquesta feina que també els emplaça a fer des del Parlament, en la simplificació i consolidació dels textos de normes que ja estan suprimides.

Un tercer aspecte, relacionat amb l'atenció a les persones i el compromís de fer un país per a totes, engloba les actuacions com el Pla integral d'atenció a les persones amb trastorn mental i addiccions, que es va ja aprovar en la darrera legislatura i que s'està desplegant el que és l'estratègia 2017-2019; les recomanacions per a l'atenció a les persones amb funcionament intel·lectual límit, el document del qual també es va aprovar al final de la legislatura; Protocol marc d'actuacions contra el maltractament a infants i adolescents, que hi col·laboren molts dels departaments de la Generalitat, i el III Pla de suport al tercer sector social, que també es va aprovar amb la col·laboració de la Taula del Tercer Sector i amb el qual es fan reunions de seguiment per al seu desplegament.

Un altre projecte, que ja fa uns anys que avança i en què estem també fermament compromesos, perquè es tracta de millorar la qualitat de vida i el benestar de la nostra ciutadania, és la reforma horària. Es tracta d'una política social innovadora en majúscules, perquè recull valors com la llibertat, la igualtat d'oportunitats, el feminisme, la conciliació, la sostenibilitat i la promoció de la salut. També és una manera de posar les persones a l'epicentre de l'acció política, per revertir en una millora de la qualitat de vida. És un projecte complex, perquè requereix una transformació social i, sobretot, una transformació cultural, però volem actuar sempre des de la sensibilització, el diàleg i la negociació. En el passat mandat, vam redactar i aprovar el Pla de transició cap a la reforma horària amb un objectiu del 2025, i en l'actual crearem dins del departament una oficina de reforma horària per impulsar-ho.

I ara sí que acabo, president. Des del Departament de la Presidència, que també coordina el Gabinet Jurídic de la Generalitat..., és un tema que normalment..., entenc que no sortia gaire tampoc a les compareixences, però sí que volia fer-hi un esment. Aquesta no és una legislatura normal, i en aquests moments el Gabinet Jurídic té una tasca ingent per defensar-nos de totes aquelles actuacions que van quedar aturades en els darrers mesos, així com també tots els recursos que l'anterior Govern de l'Estat va presentar contra lleis aprovades per aquest Parlament, en molts casos per unanimitat. L'actuació legislativa del Parlament respon a la voluntat de les ciutadanes expressada a les urnes. En aquest cas, s'ha plasmat en tot el conjunt de lleis

que defineixen un model social de benestar propi, modern, de progrés i responsable. Però hem pogut veure com el Govern de l'Estat ha tingut una actuació molt intensa contra tot allò que sortia d'aquest Parlament; actuació que des del Gabinet Jurídic també s'ha hagut de contrarestar. No és de rebut que el Govern de l'Estat utilitzi la suspensió de les nostres lleis per transformar un model de societat que potser ells defensaven però que nosaltres no. I no és de rebut que des del Govern de l'Estat s'utilitzi el Tribunal Constitucional per aturar tot allò que no poden aturar a través de la força dels vots al Parlament. Ara tindrem l'oportunitat de veure quina és l'actuació del nou Govern, si respecta la voluntat del poble català, no només des del seu Parlament, sinó de tot allò que demanen les nostres ciutadanes.

Gràcies, i resto a totes les preguntes i observacions, tant ara com en qualsevol moment de la legislatura. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera.

Hi ha un grup parlamentari que ha demanat una suspensió de quinze minuts. Si els sembla, suspendrem la sessió quinze minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i onze minuts i es reprèn a les onze i catorze minuts.

El president

Bé, si els sembla, reprenem la Comissió d'Afers Institucionals.

Demanaria silenci, si us plau. *(Pausa.)* I passaríem ja als grups parlamentaris.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'illustre diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Hola. Sí; buenos días, *consellera* Artadi. Espero que usted me pueda ver y escuchar bien, porque a veces, cuando nos hemos cruzado por los pasillos y le he saludado, he tenido la sensación de que usted, ¿no?, iba absorta en sus cosas, y ni me veía ni me escuchaba.

Usted, es cierto..., es cierto que usted y yo estamos unidos por lazos que no son precisamente de amistad. Son lazos amarillos que usted se va dejando por ahí, y yo a veces tengo que quitar porque usted los pone donde no corresponde.

Señora Artadi, usted es una persona, pues, con ciertos claros y oscuros, o con, digamos, dualidades. Usted, para Bermúdez de Castro y Soraya Sáenz de Santamaría, era la candidata perfecta. La consideran una persona disciplinada, cumplidora del 155. Le diré lo que decía de usted el señor Bermúdez de Castro, que era a quien Soraya le encomendó la gestión del 155. Decía: «Usted, Elsa Artadi, ejerció una labor fundamental para aplicar el artículo 155.» Usted se encargaba de preparar los consejos de ministros catalanes. Sus viajes a Bruselas los hacía fuera de las horas de su trabajo, pero en su trabajo estaba cumpliendo, decía.

Bueno, usted..., le he tratado de echar aquí un poco de épica en la «dignidad y defensa de las instituciones», según usted, durante la vigencia del 155. Yo creo que, verdaderamente, usted defendía las instituciones haciendo lo que debía hacer y cumpliendo ordenadamente con aquello que tocaba cumplir en ese momento, ¿eh? Y, por tanto, pues igual no discrepamos tanto de su diagnóstico de dignidad y defensa de las instituciones. Lo que no es digno ni defiende las instituciones es dar golpes de estado o es que, con unas mayorías exiguas, que no dan ni para tocar una coma del Estatuto, pues, se derogue la Constitución y se derogue el Estatuto y se avasallen los derechos de más de la mitad de los catalanes representados en el hemicycle, cuando la mitad del hemicycle representaba más catalanes de los que ustedes representaban. Y, sin embargo, ustedes, los días 6 y 7 de septiembre, avasallaron a toda la mitad del hemicycle.

Usted, pues, ha sido, digamos, mano derecha de Puigdemont, no sabemos si ahora, en el gabinete de Torra, es la espía de Puigdemont. Y respecto a sus lealtades, en el PDECAT, la verdad es que duró cinco meses antes de que usted se fuese de un portazo. No sabemos si entonces sus lealtades estaban con esa Soraya y Bermúdez de Castro, a quienes tan bien les caía usted y que tanto pensaban que cumplía, si están con Puigdemont, si están con Torra..., no sabemos.

Y respecto a su preparación, es conocido que usted, pues, pasa por ser una de las personas más preparadas en su gabinete, lo cual yo no dudo. Aunque la verdad es que en su primera intervención parlamentaria me alarmó un poco su concepto de la inconstitucionalidad de las cosas. Yo, la verdad es que... Cuando usted dijo textualmente: «Per a despropòsit, l'Agència de Ciberseguretat, que ara resulta que és inconstitucional en un tema que no està regulat en la Constitució, donat que és del 78.» O sea, que como en el 78 no había ordenadores, pues la Ley de Agencia en Ciberseguridad no puede ser inconstitucional. Entonces, si en 1789 en Estados Unidos, que se promulga la Constitución, no había aviones, pues entonces el estado de Texas puede tener una flota de aviones de guerra, porque no es inconstitucional. Usted esa teoría se la puede explicar a sus compañeros de su Universidad de Harvard y hacer alguna publicación, porque la verdad es que asombrará al mundo con sus teorías sobre la constitucionalidad y la inconstitucionalidad de las cosas.

Después usted ha hecho alguna otra declaración llamativa, por lo sonora y lo contundente, como «no podemos renunciar ni a la unilateralidad ni a la desobediencia». Ya se ha visto que este, que es un discurso más bien propio, pues, de la CUP, seguramente, que usted en buena parte asume también cuando renuncia a utilizar el género masculino en su intervención y utiliza únicamente el género femenino..., la verdad es que no pega mucho para una persona de un perfil *tan convergent*, pero, bueno. Usted..., pues, no sé, cada cual es muy libre de cambiar de ideas o de abrazar las modas que le parezca.

Pero a mí me llama mucho la atención y me preocupa que una persona que es miembro de un gobierno hable de desobediencia. Porque los gobiernos están para cumplir y para hacer cumplir las leyes. Y si usted comienza por decir que no las va a cumplir, yo me pregunto si los demás..., usted va a hacer que los demás las cumplan. Porque los ciudadanos van a pagar impuestos que la Generalitat les diga. Y los Mossos d'Esquadra pues van a detener o a sancionar, igual que las policías locales, que los ayuntamientos, que las múltiples atribuciones que tienen ustedes, que hay que cumplir las leyes y todos los ciudadanos las tienen que cumplir, pues yo casi le preguntaría, primero: ¿usted va a desobedecer, va a incumplir leyes, siendo miembro de un gobierno? Y segundo: si usted las va a incumplir y las va a desobedecer, ¿los ciudadanos pueden incumplirlas y desobedecerlas bajo su Gobierno? Se lo pregunto porque es una pregunta muy interesante, porque también da una idea de su idea de la igualdad, ¿no?, de lo que usted cree que como política puede hacer y que los demás, en cambio, pues podemos o no podemos hacer. Por tanto, yo le pediría que explique estas, para mí, inexplicables declaraciones.

Mire, usted..., ya se ha publicado, pues, que usted participó en este golpe a la democracia que acaeció en Cataluña, por tanto, las personas que participaron también en este golpe a la democracia como máximos responsables no están en prisión por ser independentistas, están por unos hechos gravísimos que ocurrieron y usted participó, según informaciones, en este golpe a la democracia, también. Pero yo en esto no me voy a meter, porque, ya se lo dije al señor Aragonès: las responsabilidades que usted pudiera haber contraído, pues ya las dilucidarán los tribunales en su momento, si es que llega el momento, o no. Y lo que me interesa mucho más es que en el nuevo gobierno que está usted no volvamos a las andadas y no volvamos a hacer lo mismo y no se vuelvan a atropellar los derechos de todos los catalanes. Y por eso, como no confiamos en quien ya ha participado en un golpe a la democracia, pues le

voy a decir cuatro temas que para nosotros son importantes y que nos preocupan, dados los antecedentes de la *consellera* a la que hoy estoy hablando.

Mire, temas que nos preocupen. A ver si acaban ustedes con la política de sillas vacías. A ver si van ustedes al Consejo de Política Fiscal y Económica. A ver si..., hoy ha saltado la noticia también de que Vergés, la *consellera* Vergés, no asistirá a la reunión del Consejo de Salud convocado por el Ministerio. O sea, ustedes hablan mucho de diálogo, pero a la hora de la verdad, adonde se va a dialogar y a mejorar las condiciones de vida de los catalanes, allí ni van ni se les espera. Ustedes no van a eso. Y ustedes utilizan muy tramposamente el tema del diálogo, porque, aparte de que históricamente lo han usado justo antes de dar sus golpes y de cometer las ilegalidades y de declarar unilateralmente la independencia, pues ustedes, los primeros con los que deberían dialogar es con la mitad de los catalanes a los que les están imponiendo un trágala. Con esos, con nosotros, con los partidos que hemos ganado las elecciones, a nosotros nos deberían hacer algún gesto, deberían quitar los lazos amarillos, deberían condenar la violencia..., los lazos amarillos de las instituciones públicas, me refiero, del Palau de la Generalitat –condenar la violencia. Deberían hacer gestos para volver a unir a los catalanes, esa fractura social y división que tenemos. Pero ustedes, en Cataluña, no hay diálogo que valga. Esto es un trágala. República sí o sí.

En cuanto a sus políticas en los medios de comunicación, mire, de usted depende la política en medios de comunicación, el maná de las subvenciones, y usted ha pintado como un..., bueno, como una arcadia feliz el panorama mediático comunicativo y que las agresiones son siempre las externas. Pues, mire, en el libro de la periodista Sandrine Morel y en palabras de Reporteros sin Fronteras, el último trimestre del año 2017 fue un escándalo. Y la señora Sandrine Morel dijo que le soltaron..., el jefe..., el responsable de comunicación de la Generalitat: «De todas formas, si compramos dos páginas de publicidad de *Le Monde*, tus jefes te dirán lo que tienes que escribir.» Y Reporteros sin Fronteras, el ciberacoso al que eran sometidos los corresponsales de prensa extranjera que no eran pro *procés*. Y en cuanto a su neutralidad y objetividad, ocho pronunciamientos de la Junta Electoral quejándose de la falta de neutralidad y de objetividad. Acabo, presidente.

El president

Senyor Carrizosa, ha acabat el temps.

Carlos Carrizosa Torres

Acabo, presidente, sí. De la neutralidad y objetividad en época electoral.

Por eso, señora Artadi, nosotros creemos que ustedes se quieren cargar nuestras instituciones, pero lo que tiene la democracia es que ustedes se tienen que someter al control de los grupos parlamentarios, por mucho que eso no les guste. Por mucha rabia que les dé, nosotros vamos a evitar que ustedes hagan de Cataluña lo que quieren hacer, que es su cortijo y manejar Cataluña impunemente desde el Gobierno de la Generalitat.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar, té la paraula l'il·lustre diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Gràcies, consellera, per la seva intervenció. Deixi'm estendre'ls una salutació del nostre grup a vostè i a totes les persones que l'acompanyen, del departament i del Govern de la Generalitat, en general. Miri, li faig unes reflexions inicials de caràcter general per després anar entrant en cadascun dels temes que vostè ha tocat en la seva intervenció i algun altre que no, o que ho ha fet molt tangencialment.

En primer lloc, bé, és veritat que en el temps d'intervenció, tot i que sigui una hora, deu ser difícil resumir el conjunt de l'acció de govern que es pensa emprendre des del seu departament, per tant, esperarem atentament a que tinguin vostès elaborat com a govern el pla de govern, que ja entenem que, com passa en cada ocasió, és una mica més endavant que aquesta presentació pública. Però potser ens hauria agradat un punt més de concreció en alguns aspectes importants –i entraré en aquest tema a demanar-l'hi– però entenem també que..., bé, la limitació del temps i després una altra qüestió, que és que percebem una certa desorientació estratègica del seu govern, no específicament del seu departament, sinó del seu departament en el conjunt del Govern, que entenem que pot ser producte de l'esgotament del programa màxim que diu voler impulsar. I intento explicar-me.

Si l'objectiu del Govern segueix sent, com a vegades predica, encara que hi hagi una certa contradicció amb la pràctica, l'assoliment, encara que sigui de manera unilateral, d'una secessió de Catalunya respecte de la resta d'Espanya, això és una opció estratègica que en els darrers mesos s'ha constatat com a absolutament irrealitzable, i no només per l'oposició del Govern o del conjunt de l'Estat, com és lògic i, per tant, també previsible, a la pèrdua d'una part significativa del territori de la població. Saben vostès, tan bé com jo, que els estats es caracteritzen per tenir govern, territori i població i, per tant, com una secessió afecta tots tres aspectes bàsics que caracteritzen un estat, és normal que reaccioni, diguem-ne, amb tots els mecanismes que l'estat de dret hi posa a disposició.

Però també, sobretot, es demostra irrealitzable per una qüestió que sembla que permanentment pretenguin ignorar i que em sembla especialment malament que es faci des d'un govern. Em sembla, diguem-ne, un error d'anàlisi si es fa des d'un partit polític, però em sembla especialment malament si es fa des d'un govern, que és ignorar que hi ha una quantitat substancial dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya que no comparteixen aquest objectiu estratègic. Que en tractar-se, a més, d'una qüestió tan delicada, tan transcendent com és la de la secessió de Catalunya per formar un nou estat independent, doncs, no és un tema menor, no és un tema que es pugui banalitzar. I constantment sentim referències per part de membres del Govern, i a vegades per part de vostè mateixa, a un mandat democràtic que, en la nostra modesta opinió, en cap moment s'ha constatat que existeixi. Hi ha una forta divisió de la societat catalana al voltant de la qüestió que per a vostès és central i que volen impulsar. Tant és així que a mi em sembla que fa aquest objectiu irrealitzable a mitjà i llarg termini.

Nosaltres, els socialistes, mai els hem demanat que ni vostès ni les forces independentistes renunciïn als seus objectius, però sí que ens oposem fermament a que s'imposin aquests objectius per la via de fet. I crec que en els dies que van anar del 6 de setembre al 27 d'octubre de l'any passat vam veure un intent d'imposar, per la via de fet, una derogació, sí, de la Constitució i de l'Estatut, i la seva substitució per una protopseudoconstitució que pretenia ser la Llei de transitorietat jurídica. Evidentment, sense respectar ni els procediments de reforma constitucional i estatutària, ni les majories qualificades que seria necessari reunir; per tant, sense legitimitat democràtica. Òbviament, sense garantir els drets de les minories parlamentàries, que no socials, i, per tant, diguem-ne, crec que amb un greu error estratègic que ha situat el país en una situació d'enorme conflictivitat institucional i d'un cert grau de fractura social, que esperem que es pugui reconduir.

Per això ens sembla a nosaltres que hi ha aquesta desorientació estratègica que els comentàvem i per això crec que veiem un creixent divorci entre la retòrica del Govern, tant en seu parlamentària com especialment fora de la seu parlamentària, i l'acció de govern en si mateixa. Perquè vostè ara, en tota la intervenció, parlava de «fer república», que jo crec, a més, que és una expressió fins i tot gramaticalment curiosa, i es referia al desenvolupament de les competències estatutàries de la Generalitat de Catalunya, cosa que no pot semblar-me malament, òbviament, però que, en

qualsevol cas, es contradiu amb la retòrica que usen. Per tant, ens podem trobar amb una creixent dissonància cognitiva en el Govern i en el mateix conjunt de la societat catalana si això es segueix accentuant. No sé si estan familiaritzats amb el concepte del guymolletisme, que és un concepte molt de la política francesa; es referia a un primer ministre socialista que era molt radical en la retòrica i molt socialdemòcrata en la forma d'actuar, doncs crec que estem davant d'una cosa semblant. En tot cas, vostè ha afirmat que pensen governar per a tothom. Jo celebro l'afirmació, però li dic que soc escèptic o em sembla difícil que sigui constatable aquesta afirmació mentre pretenguin seguir insistint en la secessió unilateral i a curt termini de Catalunya.

Després, li he de dir que m'ha cridat fortament l'atenció que en un dels àmbits principals que té encomanada la conselleria de Presidència, que és l'àmbit de l'autogovern de Catalunya, hagi fet una referència que entenc perfectament des de la lògica i les prioritats del Govern, però una referència molt parcial, a aquest Comissionat per al Desenvolupament de l'Autogovern, en Pau Villòria, que acaben de nomenar, i ens ha fet un esment de les seves tasques, entre altres, diguem-ne, fer un inventari, ha dit, sobre els efectes de l'article 155, al que no ens oposem en absolut. Crec que és bo que fem anàlisi del que ha passat en els darrers mesos, incloent-hi del que havia estat responsabilitat de l'anterior Govern, que en aquest cas jo sé que, com a consellera, no li puc atribuir les accions de l'anterior Govern, però sí que estaven en el que en italià en dirien el «*sottogoverno*», i, per tant, crec que tampoc es pot fer *tabula rasa*, ni crec que vostè ho hagi pretès, eh? Per tant, jo crec que és bo que també fem una anàlisi conjunta del que ha passat en aquesta tardor catalana i que n'extraguem les lliçons que n'haguem d'extreure cadascun.

Però, en canvi, no s'ha referit a totes les múltiples funcions que, en desenvolupament, en millora, en aprofundiment de l'autogovern, es podrien dur a terme. I és que les relacions institucionals entre el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern d'Espanya han estat enormement enrarides, és veritat, des de fa molt de temps. Però és que és molt estrany... –i jo em puc equivocar, eh? Si algú coneix alguna altra reunió que jo ara mateix no sigui capaç d'evocar, estic disposat a admetre l'error–, però diria que si el proper 9 de juliol efectivament es produeix la trobada entre el nou president del Govern d'Espanya i el president de la Generalitat de Catalunya serà el primer cop que això es produeixi des del setembre de 2012, en aquella famosa reunió exprés a Moncloa entre el..., vaja, el senyor Mas, eh?, diguem-ne. Pot ser que hi hagi hagut alguna altra trobada informal, però amb el grau de formalitat amb què es produirà això és estrany.

Per tant, jo crec que cal recuperar una interlocució, un marc de diàleg, en el qual sigui possible plantejar les múltiples qüestions que són de comú interès per a la ciutadania de Catalunya i que impliquen l'Administració general de l'Estat i l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

En primer terme –s'hi ha fet referència en la intervenció anterior–, la qüestió del finançament. Comprendran que, com a socialista, a mi no em sembli especialment malament que siguin Ximo Puig o Francina Armengol qui hagi estat liderant el debat sobre el finançament autonòmic en els darrers anys. Però em sembla bastant estrany que des del Govern de la Generalitat de Catalunya no s'hagi volgut participar i exercir un cert lideratge –l'hi dic com a diputat del Parlament de Catalunya i com a ciutadà català–, tenint en compte que Catalunya és una de les comunitats més afectades pels problemes d'infrafinançament de les comunitats autònomes.

Després li hem de reiterar que nosaltres creiem que caldria reactivar la Comissió Bilateral Estat-Generalitat, eh?, que..., vaja, crec que des del 2011 ha estat bastant, bastant aturada, i constitueix el marc general i permanent de relació entre els governs de la Generalitat i l'Estat; la Comissió Mixta de Traspàs, que té encàrrec estatutari d'elaborar i aprovar els acords de traspàs de serveis i mitjans de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya; la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals; la Comissió Bilateral d'Infraestructures, que hi pugui haver un marc

en el que plantejar les més de quaranta demandes que en diverses ocasions s'han enviat des de la Generalitat de Catalunya, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, al Govern d'Espanya.

Ja que vostè feia referència al final de la intervenció a les qüestions relatives als conflictes de competències –que, per altra banda, caracteritzen tots els estats, diguem-ne, amb un cert grau de descentralització política i de desconcentració administrativa–, és veritat que en el nostre cas, en el cas d'Espanya, hi ha un alt grau de conflictivitat, entre altres coses, ho creiem, per un mal disseny de les clàusules constitucionals que fan la distribució de competències, cosa que probablement es podria resoldre amb una reforma constitucional que, entre moltes altres coses, inclogués una clàusula residual de tipus federal en la distribució de competències...

El president

Senyor Pedret, ha exhaurit el temps.

Ferran Pedret i Santos

...cal dir que també hi han –vaig acabant– moltes sentències favorables a la Generalitat de Catalunya en resolució de conflictes de competències, que vostès podrien perfectament dialogar amb el Govern d'Espanya per tal de fer efectiu el seu compliment, o, si no, fins i tot plantejar els corresponents incidents d'execució.

Com he exhaurit el temps, reservo altres qüestions que tenia per al següent torn.

El president

Gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Catalunya en Comú, i en nom d'aquest grup té la paraula l'illustre diputat Xavier Domènech.

Xavier Domènech Sampere

Bon dia. Primer de tot, agrair la intervenció de la consellera en aquesta hora, que ens ha desplegat quin seria el seu programa de la conselleria. A mi m'ha quedat una sensació de fons que..., reiterada en la intervenció de la consellera, que hi ha..., una sensació de fons que hi ha reiterada en tota l'expressió de quina ha de ser l'acció de govern de l'actual Govern de la Generalitat, que és que jo encara no sé..., i crec que..., miri, que no ho sàpiga jo té una importància relativa, però crec que el conjunt de la ciutadania de Catalunya encara no sap de què va aquesta legislatura. És a dir, quin és el tema, quins són els grans objectius d'aquesta legislatura. I crec, i ho crec sincerament, que és perquè vostès estan desorientats sobre aquests objectius, i en la mesura que estan desorientats provoquen una sensació al conjunt de la ciutadania de Catalunya que és real.

Perquè, clar, veiem com el president Joaquim Torra, en una presentació d'un llibre diu que s'ha de celebrar un nou 1 d'octubre; veiem com el president Joaquim Torra, en un viatge a Washington diu que Catalunya serà una nació lliure en breu..., però això ho diu en la presentació d'un llibre o un viatge a Washington, que és legítim, però no es correspon, després, amb el que es presenta, i no sabem exactament què és el que es presenta. I crec que estem arribant a un nivell..., per exemple, avui vostè ha parlat del comissionat, el nou comissionat per al desplegament de l'autogovern de Catalunya, que li desitjo sort i encerts i l'ajudarem en tot allò que faci falta. Però, en realitat, aquest és un títol, perquè hi ha una altra realitat, és el comissionat del 155, bé, per a l'estudi del 155. O, si no, voldríem saber quina és la seva proposta de desplegament de l'autogovern a Catalunya. Perquè si hi ha un comissionat per al desplegament de l'autogovern de Catalunya deu ser perquè hi ha una proposta de desplegament de l'autogovern de Catalunya, o no. Però, llavors per què li han posat aquest títol al comissionat? És a dir, ens estem acostumant massa a un doble llenguatge que pot arribar a produir un doble pensar en el conjunt de la ciutadania de Catalunya, que pot ser molt esgotador, com a país, absolutament esgotador.

Jo, per exemple, en el tema de l'autogovern... O sigui, jo puc estar d'acord que hi ha una crisi absoluta de l'estat autonòmic, amb relació a Catalunya i crec que a tot

l'Estat autònic. I ho és per molts motius. Ho és perquè la sentència del Tribunal Constitucional de 2010, que va retallar l'Estatut, de fons el que va vindre a dir és que l'Estatut ja no formava part del bloc de constitucionalitat, i que, per tant, tenia un rang menor. I això crec que provoca una crisi evident de com s'havia concebut el pacte Catalunya-Espanya o la mateixa construcció de l'autogovern a Catalunya. Ho és perquè el 155 –que, per nosaltres, es va aplicar a més a més de forma absolutament inconstitucional– el que fa és trencar també tota una sèrie de pactes previs de la conformació de l'autogovern de Catalunya. Però una cosa és que això pugui estar esgotat, i l'altra és abandonar el que és un patrimoni col·lectiu, que és l'autogovern de Catalunya.

I, en aquest sentit, jo..., em costa d'entendre per què hi han coses que no es converteixen en prioritats en aquests moments, i a més a més haurien de ser prioritats mentre es defineixen les seves grans prioritats de la legislatura, que, ho repeteixo, crec que no les han definit. I crec que, tal com van, no les definiran. O sigui que això en realitat és una legislatura de transició no se sap cap a on. Crec que no les definiran més enllà de declaracions en una presentació d'un llibre o a Washington.

Però hi han coses que jo crec que no es poden abandonar; coses, si vol..., no ho sé... La disposició addicional tercera de l'Estatut: no es pot abandonar la batalla per la disposició addicional tercera de l'Estatut. La lluita per arreglar els problemes de rodalies. Un país no es construeix sense la seva gent. Rodalies té afectacions que afecten 320.000 catalans en un dia que vagin malament; s'ha de lluitar també per rodalies. Clar!, s'ha de poder parlar de tot i s'ha de lluitar per tot, però «lluitar per tot» significa lluitar per tot. Per exemple, no sé..., vostès, sobre el tema de finançament han establert aliances amb les Illes, amb el País Valencià, que estan liderant, efectivament, el debat sobre el finançament que afecta a Catalunya? Pensen participar o no al Consell de Política Fiscal i Financera?

Però, miri, encara que no pensin participar en el Consell de Política Fiscal i Financera, nosaltres creiem que hi haurien de participar.

Les comissions bilaterals... És que des de 2011 que no es convoca una comissió bilateral Generalitat-Estat. Estatutàriament, la part no retallada de l'Estatut diu que han de ser dos a l'any, eh? Per tant, només el compliment d'això ja els permetria parlar de forma bilateral d'alguna cosa que vostès havien defensat. Vostès havien defensat la hisenda catalana. L'havien defensada, sí o no? Ara ja no..., la hisenda... I a més a més l'havien defensada com a estructura d'estat. Aquelles estructures d'estat que no van aparèixer... Ara ja ni estructures d'estat? Tampoc? O sigui, d'això, no en parlem? No treballem per res? És a dir, crec que vostès no estan liderant absolutament res mentre fan declaracions a llocs que potser està molt bé que les facin, però no toca. I, per tant, crec que valdria la pena saber quines són les prioritats en aquest sentit.

El tema dels ajuntaments, que vostè ha dit, i hi estic absolutament d'acord, que són la institució més propera a la ciutadania i la més valorada, també la més abandonada. O sigui, jo crec que aquí cal un exercici de sinceritat. És a dir, en el debat sobre la despesa pública, el debat sobre el finançament, que ha liderat sempre Catalunya amb relació a Espanya... Tot l'Estat autònic, en realitat, es construeix, el sostre, es construeix sempre a les demandes catalanes, ha produït que el repartiment de la despesa pública entre administracions sigui d'un 51 per cent –jo crec que insostenible, per part de l'Administració central, perquè no té les competències principals en moltes coses que són la gran despesa pública–; un 36 per cent les comunitats autònomes, i tan sols un 13 per cent els ajuntaments. Això significa que aquella administració que és més propera, que és més valorada, que ha hagut de patir en primera persona l'impacte de la crisi, perquè ha sigut l'Administració que claríssimament ha hagut de patir l'impacte de la crisi, segueix sent la gran abandonada en quelcom tan absolutament bàsic com el seu finançament.

I nosaltres hi estem d'acord, hi batallarem junts: l'LRSAL, les lleis Montoro, absolutament injustes, infames, s'han de derogar, i s'ha d'obligar a aquells que ara estan en el Govern i havien dit que s'havien de derogar que es deroguin. Però l'Estatut de Catalunya també contempla la possibilitat d'una llei de finançament local, des del 2006. Farem alguna cosa amb això? Alguna cosa més que només dir que sí, que se'ls ha d'ajudar? Perquè, miri, si la... –li posaré només un exemple, eh?–, si el repartiment de despesa pública és 36 per cent, comunitats autònomes, 51 per cent, Estat central, i 13 per cent, ajuntaments, en el Consorci d'Habitatge de Barcelona –on vostès tenen una participació del 60 per cent, són majoritaris–, per cada 100 euros que destina a habitatge l'Ajuntament de Barcelona, vostès, la Generalitat de Catalunya, en destinen 23 i l'Estat, 10. O sigui, just a la inversa de com és el repartiment de recursos.

Per tant, aquí hi hauria d'haver una aposta que anés més enllà només del reconeixement del deute, que celebri que hi hagi un reconeixement del deute amb les administracions locals, com no podria ser d'una altra manera.

I, com que tinc poc temps, voldria referir-me..., m'hauria volgut referir a més temes, però em vull referir, sobretot, al tema de gènere, al tema de les violències masclistes de l'Institut Català de la Dona. L'Institut Català de la Dona..., que jo celebri que vostès avui hagin anunciat un nou pla estratègic, ho celebri, perquè l'anterior es va esgotar el 2015, i estem al 2018, i vostès han governat altres anys i no hi havia pla estratègic, per tant, s'ha de fer el pla estratègic. Però, a l'Institut Català de la Dona, en un moment central en el desenvolupament de polítiques contra la violència masclista, en un moment central del desenvolupament de polítiques de gènere, que té un 31 per cent de recursos menys que al 2010, encara ara; per tant, el discurs ha d'anar acompanyat de realitats. Hi han informes de l'Institut Català de la Dona que s'han apartat, crec jo, que són els informes referits a les violències masclistes, a les violències sexuals, que han certificat clarament que hi ha un problema gravíssim a Catalunya de destinació de recursos per evitar, precisament, i prevenir les violències masclistes i violències sexuals.

La Llei d'igualtat..., és cert, el Tribunal Constitucional, bé, la va retallar en la part que feia part a..., i vostè n'ha fet referència, a les polítiques d'ocupació, però només a aquesta part. I de moment a la Llei d'igualtat l'únic que tenim és l'Observatori d'Igualtat. Per tant, hi haurà un desplegament immediat i ja de la Llei d'igualtat? Jo crec que això és important saber-ho. Aquest pla estratègic, que està molt bé que es comenci a desenvolupar, però per..., o sigui, quan el tindrem, aquest pla estratègic? Perquè, si no, mentre anem veient efectivament que les sentències com la de La Manada, o anem veient casos com el que hem vist a Molins recentment, o que constantment tenim un problema greu de violències masclistes i violències sexuals, si no s'hi posen recursos les grans declaracions poden quedar molt bé, però serviran de poc.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bon dia, consellera Artadi. Moltes gràcies, a vostè i a tot el seu equip, per la seva compareixença en aquesta comissió.

Mirin, ja sé que no els agrada gens que els diguem això, eh?, però els ho he de dir: la meua percepció és que la seva proposta de govern, que el seu discurs de govern, és clarament un discurs autonòmic i autonomista, sincerament. I m'agradaria contrastar en aquesta intervenció si això és la meua percepció, si és la nostra percepció, o és la seva intenció.

I per això entendrà les preguntes que tot seguit li plantejaré, o les qüestions que li plantejaré, que, perquè el temps obliga, haurà de ser necessàriament de manera teigràfica, eh? Per tant, no podré argumentar-ho gaire extensament.

Miri, serà el seu Govern lleial, fidel i coherent amb els mandats de l'1 d'octubre, del 27 d'octubre i del 21 de desembre sobre la institucionalització i la materialització de la república? Especialment en un context òbviament de repressió, de regressió de drets civils i polítics i de propostes de diàleg amb l'Estat espanyol, que podrien implicar la renúncia, efectivament, al dret a l'autodeterminació i a l'1 d'octubre? Quin enfocament vol donar el seu Govern a la solució democràtica al conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol?

Miri, ha fet una afirmació que a mi m'ha semblat inquietant, quan ha fet referència a la Llei d'igualtat, que va ser precisament bloquejada pel Tribunal Constitucional. Vostè no ha parlat de restituir la llei des de la sobirania del Parlament, ha parlat de cercar alternatives normatives i, per tant, entenc que en un context de debat de competències autonòmiques. M'agradaria aclarir aquesta qüestió.

I, en aquesta mateixa línia, què farà el seu Govern en situacions de conflicte de sobirania entre l'Estat espanyol i el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat? Aplicaran la resolució, els principis i objectius de la resolució del 9 de novembre del 2015, fent prevaldre la sobirania del Parlament sobre qualsevol altra instància de l'Estat?

Bé, per una altra banda, s'ha parlat molt, en aquests mesos anteriors, de la necessitat d'eixamplar la base social del republicanisme, de l'independentisme, etcètera. Efectivament, per nosaltres és molt important que les polítiques públiques demostrin que en el procés de construcció d'una república i que en la materialització d'una república la ciutadania gaudirà d'un marc de drets socials, civils i polítics, òbviament, més avançat i ampli que el que té en l'Estat espanyol en el marc autonòmic. Però també per justícia social, per igualtat, perquè això és el que millor contribuirà a la cohesió social i a superar les veritables fractures que tenim en el país, que són les de la desigualtat. Vostè no creu que això requeriria, realment, un pla interdepartamental, una acció transversal del Govern focalitzada en les polítiques socials per la igualtat, per la inclusió i per l'emergència social?, per exemple, en els camps habitacionals o de la pobresa energètica, que no em consta que vostè hagi fet un esment concret en aquest sentit.

I per anar acabant, perquè em sembla que el meu temps s'exhaureix, una qüestió molt important. Nosaltres –hem tingut ocasió de discutir-ho en altres marcs–, sincerament, no entenem que es pugui construir un estat propi, una república, sota la idea neoliberal de l'estat prim. És a dir que amb poques polítiques públiques, amb poques titularitats públiques i tenint els serveis, recursos i infraestructures bàsiques del país en mans de grans operadors privats lligats a l'IBEX 35 o als grans conglomerats internacionals –que val a dir que a partir de l'octubre van deixar clar de quin costat estaven–, no entenem com es pot construir sobirania tenint aquests recursos en mans d'aquests operadors. I, per tant, és per això que nosaltres li preguntem si en aquest sentit té el seu Govern intenció de recuperar la titularitat pública, la gestió pública d'aquests serveis bàsics, per sobirania, però també perquè nosaltres pensem que és la millor manera de garantir que aquests serveis arribin a tothom de manera igualitària, de manera universal i amb un veritable control democràtic.

I, per últim –en tot cas, deixo la resta de qüestions que li volia plantejar per al torn de la rèplica, eventualment–, vostè ha parlat bastant a bastament de les seves polítiques d'igualtat des del seu Govern. Per nosaltres és molt important que tinguin en compte que aquestes polítiques no es podran dur a terme si no és amb una participació molt directa i activa dels col·lectius feministes, del moviment feminista; em sembla que és una qüestió molt important a tenir en compte. I no ens ha quedat prou clar quina serà la seva política des del punt de vista de condicionar, per exemple, criteris de subvenció pública, de contractació pública, a criteris estrictes de feminisme

en les polítiques. No es tracta només d'igualtat de gènere, sinó de fer feministes les polítiques públiques i les polítiques de l'Administració, per tal de contribuir neta-ment a un canvi en l'hegemonia cultural en favor del feminisme. No ens han quedat prou clares les seves polítiques adreçades a la violència sexista i a la violència masclista, i tampoc a com generar la igualtat salarial entre homes i dones.

I ara ja sí, ja acabo... No ha fet cap esment de l'acció del seu Govern pel que fa a la construcció nacional i política dels Països Catalans. No sé si se li ha passat per alt o no tenen encara propostes concretes en aquest sentit.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en nom d'aquest grup té la paraula l'illustre senyor Xavier García Albiol.

Xavier García Albiol

Gràcies, president. Consellera, bon dia. Per una qüestió d'economia del temps, amb cinc minuts em serà molt difícil poder detallar tots aquests aspectes que vostè ha apuntat, però sí que em permetrà que faci incidència en algunes qüestions que penso que són importants.

I la primera és que del contingut de la seva intervenció, del seu discurs, miri, jo em quedo amb que vostès segueixen instal·lats en aquesta realitat paral·lela que els ha portat a viure, en l'anterior Govern de la Generalitat, i sembla que en l'actual també, doncs, al marge de la realitat i dels problemes certs i reals que tenen els catalans. Viuen instal·lats en una fantasia, una fantasia que els porta a repetir constantment la creació d'una república catalana que només forma part de la seva imaginació. I a mi em sembla, doncs, que estaria bé que fessin un exercici de realisme; una mica, en la línia que apuntava l'exconsellera que en aquests moments em sembla que està a Brusselles, la senyora Ponsatí, quan deia que el que hem viscut a Catalunya per part dels partits independentistes ha estat una partida de pòquer, un «farol», que, lamentablement per a vostès, els independentistes han perdut. Per tant, crec que seria positiu que fessin aquest exercici de realisme.

Després hi ha una segona qüestió, senyora Artadi, que jo li dic amb tota la cordialitat, amb tota la meva bona fe, que no entenc. No entenc com vostè repeteix com un mantra –vostè i tots els consellers– les perjudicials conseqüències de l'aplicació de l'article 155, quan jo –i permeti'm que l'hi digui amb tota sinceritat, i ara, doncs, que ja no estem en el Govern d'Espanya és segurament més fàcil, no?– em reunieixo, em reunia cada setmana amb el delegat del Govern, el senyor Millo, i m'explicava que si hi havia algú de l'Administració de la Generalitat que col·laborava, que era disciplinada, que era una persona amb tota la predisposició del món a col·laborar amb el Govern d'Espanya i amb el 155 era vostè. Per tant, m'estranya que el senyor Millo em digués durant vuit mesos que vostè, escolti, era una persona exemplar en la seva col·laboració amb el Govern d'Espanya i que ara s'hagi passat deu minuts de la seva intervenció «despotricant» en contra del 155 que vostè ha exercit d'una manera tan exemplar, com, ho repeteixo, m'explicava el delegat del Govern..., del Gobierno de España.

A partir d'aquí voldria assenyalar que seria bo –i jo crec que seria positiu– que al fil –vostè no hi ha entrat, però jo hi entraré– de la seva intervenció ens expliqués unes declaracions que ens han deixat molt preocupats; declaracions del president de la Generalitat, del senyor Torra, quan, fa poques hores, fa pocs dies, va assenyalar, va dir que a Catalunya el Govern s'estava plantejant provocar un altre 1 d'octubre, eh?, provocar un altre cop, doncs, una situació de tensió com vam viure. Jo no sé si això també va al fil de les declaracions de l'anterior membre de la Secretaria de Comunicació del Govern de la Generalitat, quan deia que des del Govern de la Generalitat el que s'estava buscant eren imatges de tensió, imatges de càrregues de

policia, de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional, si aquesta voluntat que vostès varen tenir l'any 2017 –ho repeteixo: no dit per un membre del Govern del Partit Popular ni del Govern d'Espanya, sinó per un membre o un exmembre del Govern de la Generalitat–..., el que vostès estan buscant ara és que es torni a repetir un episodi com el que vam viure en aquells moments, perquè em semblaria molt preocupant.

I després vostè també ha fet diferents referències: ha parlat dels mitjans de comunicació públics de la Generalitat... L'única pregunta que li faig és: quan vostè diu que TV3 és un mitjà plural –la meua pregunta, senyora Artadi, senyora consellera, és de debò–, que ens ho està dient de manera seriosa?, o s'està quedant amb nosaltres? Amb sinceritat, jo crec que es vol quedar amb nosaltres, quan vostè diu que TV3 és un mitjà plural. Jo li demanaria una miqueta més de rigorositat i un esforç, que faci un esforç des de la seva responsabilitat perquè això verdaderament sigui així i que TV3 deixi de ser la televisió que en aquests moments només veuen aquella part de la població catalana que, com vostès, defensen posicions sobiranistes.

I, miri –i ja per finalitzar, perquè em sembla que no em queda massa temps–, una referència –perquè vostè ho ha assenyalat, hi ha dedicat temps, cosa que li agraeixo– al món local. Aquí jo tinc també alguna experiència; com saben, he estat alcalde de Badalona, i, home, que digui que el món local està patint per culpa del Govern d'Espanya i per culpa del 155, doncs a mi em sembla, si més no, una provocació. I li posaré un exemple: des de l'any 2012, ja no és que l'Ajuntament de Badalona perquè hi governés el Partit Popular, sinó que cap ajuntament de Catalunya, des de l'any 2012, per exemple, està cobrant o cobrava aquella part que li corresponia pagar a la Generalitat de Catalunya en un concepte tan social i tan important –finalitzo, senyor president– com, per exemple, són les escoles bressol, no? Per tant, jo li demanaria que aquí sí que fessin un esforç i que sobretot intentin defugir aquesta política de que qualsevol inacció o qualsevol error sempre és culpa d'un tercer.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari Republicà. Aquest grup ens ha fet arribar un *mail*, ens ha comunicat que repartirien el temps entre el senyor Sergi Sabrià i el senyor Josep Maria Jové. En primer lloc té la paraula, per cinc minuts, el senyor Sergi Sabrià, l'il·lustre diputat.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, president. Benvinguda, consellera, secretària general, secretari del Govern i la resta de l'equip que els acompanyen, benvinguts al Parlament. Certament, com bé deia a l'inici de la seva intervenció, aquest no és ni serà un mandat normal; no podem oblidar-ho en cap moment, no podem normalitzar-ho mai, i el nostre principal objectiu ha de ser revertir aquesta situació injusta i inhumana. La repressió i els presos, els ostatges de l'Estat, estaran en el centre, en tot moment, d'aquesta legislatura; una legislatura on la feina, els objectius han de ser reconstruir tot allò que han destruït i, alhora, construir un nou futur per a tothom, de refer i de fer. Ho haurem de combinar en tot moment.

Des d'Esquerra plantegem dues línies fonamentals: un govern que treballi per cohesionar el país a través de les polítiques socials i que alhora defensi els drets civils i polítics de tothom. Cal que tinguem un govern que exerceixi de primer baluard en la defensa dels drets polítics i civils dels catalans, vulnerats repetidament per l'Estat. Mentre aquest Estat condemna a presó rapers i titellaires, censura exposicions i investiga humoristes, cal que fem una Catalunya més lliure d'expressió i amb més garanties dels drets civils que mai. Mentre l'Estat persegueix la diversitat i nega –i ho va tornar a fer ahir, una altra vegada, al Congrés– la possibilitat del diàleg, cal que a Catalunya s'aposti nítidament per la pluralitat, per maximitzar el potencial que tenim –sumant-hi llengua, sumant-hi religions, sumant-hi orígens diferents–, que apostem per parlar, per dialogar, sempre, de tot i amb tothom. Davant

d'un estat que ens oprimeix, que ens agredeix, que ens reprimeix, volem garantir la Catalunya de les llibertats.

I el segon gran objectiu, com deia: posar la gent al centre de totes les polítiques. Ens cal un govern amb garantia de polítiques socials, que lluiti cada dia per aturar el creixement de les desigualtats, per protegir els desfavorits d'aquest país, per construir una Catalunya que generi llocs de treball productius per a tothom, per cuidar i per protegir totes les famílies d'aquest país i per garantir igualtat d'oportunitats per a tots. Això és responsabilitat de tots i recau especialment en aquells que tenen també la feina de coordinar el Govern, del president i del vicepresident, però també de la responsable de Presidència que ens acompanya avui. Cal que el Govern de la Generalitat sigui un govern republicà i que exerceixi com a tal, un govern que treballi per als seus ciutadans, per a tots, que els garanteixi uns serveis dignes i que vetlli pels seus drets i llibertats.

I em sap greu, companys del PSOE i Ciutadans, però no ens rendirem ni renunciarem. La presó, com ho anomena el senyor Pedret, «totes les eines d'un estat», per vergonya seva, no ens farà defallir. Avui estem més convençuts que mai que la república catalana és l'única manera de construir una societat millor per a tots els ciutadans, més neta, més justa, més lliure, més pròspera. I treballarem cada dia amb aquest objectiu. Aquest és el camí que ens marca l'1 d'octubre, el far que guia Esquerra Republicana i la llum que ha d'amarar en tot moment aquest Govern.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula l'illustre diputat Josep Maria Jové.

Josep M. Jové i Lladó

Moltes gràcies. Moltes gràcies, consellera. Des del nostre grup també volem entrar a valorar els temes sectorials que ens ha exposat.

Ens ha presentat un programa d'actuació del departament molt ambiciós. En una legislatura com l'actual i en un govern com el que representa, un govern de coalició, les competències i la figura de la consellera de la Presidència, juntament amb la Vicepresidència, són molt importants per al bon funcionament d'aquest executiu. Com sap, des del meu grup estem avesats a treballar en governs de coalició i volem molt positivament la idea de governar en equip, pel que té de pluralitat i de democràtic. En organitzacions complexes, com les coalicions, que volen tenir èxit, la transversalitat ha de ser un valor present en totes les seves accions, i la cultura del pacte, una manera de fer. Així, la coordinació de l'activitat del Govern, amb el seu principal instrument, el pla de govern, seran fonamentals en l'activitat del seu departament i del conjunt del Govern. En aquest sentit, entenem que serà una bona planificació, una encertada prioritització, juntament amb una adequada difusió de les polítiques incloses en aquest pla –quan el tinguem aprovat–, que ens permetran mesurar l'èxit de la legislatura. Per això ens felicitem per la voluntat que ha expressat la consellera d'apostar per una gestió transversal i per programes. Sabem que aquests objectius són compartits pel conjunt del Govern.

I, parlant de transversalitat, volem posar en valor de manera important la voluntat de situar una política com la política de gènere en un lloc central de la seva gestió i de la del conjunt del Govern. A través de l'Institut Català de les Dones, sí, i en sintonia amb el Departament de Treball i Afers Socials; però cal anar més enllà de les competències concretes de cada departament, perquè només amb una visió de gènere de totes i cadascuna de les polítiques públiques aconseguirem fer polítiques molt més igualitàries i, per tant, aconseguirem fer un país molt més just. Per nosaltres, la lluita per la igualtat és una prioritat irrenunciable, i no només per una qüestió de justícia social, sinó perquè ja és una qüestió d'emergència social i de dignitat de les persones.

Totes i tots sabem que la desigualtat que pateixen les dones és al centre de la precarització, de l'amenaça i de l'exclusió i la pobresa, i hem d'acabar amb la vergonyosa xacra de la violència masclista. I això només ho podem fer amb una actuació decidida de tots nosaltres, començant pels homes.

La violència envers les dones ha de ser tractada amb la contundència dels protocols oportuns, policials i judicials, però ens caldran unes polítiques i uns comportaments públics i privats que vagin molt més enllà de les competències d'un o dos departaments; perquè hem de seguir sensibilitzant i promovent aspectes d'igualtat, lluitant contra la desigualtat laboral i la bretxa salarial, trencant sostres de vidre o perseguint la discriminació i l'assetjament laboral, i ho hem de fer també en l'àmbit del lleure i el familiar. Tolerància zero amb els comportaments masclistes, per molt quotidians que siguin. Tolerància zero amb l'assetjament a les dones i tolerància zero amb qualsevol tipus de violència masclista, sigui quina sigui la seva expressió.

Legislem on i quan calgui, però comprometem-nos a superar aquelles actituds que acaben normalitzant el masclisme i lluitem per la igualtat en tots els camps on tinguem una oportunitat –i això va per a tots nosaltres–: en els nomenaments, en la introducció de criteris de gènere de les polítiques públiques, en el respecte a la diversitat i la corresponsabilitat i la conciliació.

I, si parlem de conciliació, ho hem de fer, com bé ha dit vostè, de la reforma horària. Nosaltres ens la creiem, aquesta reforma horària, i creiem que és una d'aquelles revolucions que ens calen per fer del nostre país un país modern, just i igualitari, i hem de situar Catalunya a l'avantguarda de racionalització i la conciliació dels horaris, i consolidar el factor temps com una mesura de llibertat, equitat i benestar.

Com vostè ha explicat, els canvis organitzatius en el si del conjunt del Govern han situat la política local, per primera vegada, al Departament de la Presidència, però, com en altres matèries, quan parlem de governs locals, creiem que cal una mirada transversal, que tot el Govern ha de tenir clara la importància del món local en l'entramat institucional. Sabem que el Govern ho té clar, només cal veure el fet que deu membres del Consell Executiu han tingut responsabilitats en l'àmbit municipal. És una bona targeta de presentació i, en aquesta línia, en dues setmanes, s'han anunciat dues propostes interessants: la línia d'ajuts per al finançament de la construcció d'habitatges per a lloguer social, i un nou sistema de finançament de les escoles bressol. Hem de continuar en aquest camí. Ens cal mirar al futur. Cal que els ajuntaments i la resta d'administracions locals sentin l'escalf i el suport del Govern de la Generalitat, però caldrà abordar diversos debats en relació amb el món local, caldrà reformular el Consell de Governos Locals per donar-li una major agilitat i que realment sigui un punt de trobada del món local. I caldrà també veure –ho ha dit vostè– si pertoca en aquests moments un debat sobre una nova llei de governs locals i sobre una llei de finançament del ens locals.

També esperem d'aquest Govern que estigui al costat dels ajuntaments i ajudi a impulsar la derogació de tota aquella normativa imposada pel Govern de l'Estat i que afecta principis bàsics com l'autonomia local o el principi de suficiència financera; normatives que limiten la capacitat d'acció política dels ens locals.

Deixi'm parlar-li també dels mitjans de comunicació públics. No podem fer més que agrair la ràpida decisió del seu departament, del Departament d'Economia i Hisenda, aprovant en el primer govern una aportació extraordinària. A TV3 l'estratègia era «que se note el efecto sin que se note el cuidado» i, malgrat que havia quedat en última instància fora del 155, ningú –ningú– pot posar en dubte que era un dels principals objectius d'aquesta actuació.

En l'àmbit dels mitjans, els reptes se'ns acumulen, consellera. La renovació dels consells i la reforma de la Llei de l'audiovisual són cabdals i una no pot frenar l'altra. Renovem i reformem, però fem-ho cercant el màxim consens i fem-ho ja.

I recuperem els deures pendents. El llibre blanc ens va donar moltes pistes del camí a emprendre, comencem-lo, traiem el llibre del calaix. Ens marca el camí, jun-

tament amb el pacte nacional; han d'anar lligats un amb l'altre, perquè, per donar suport a l'audiovisual, ho tenim escrit tant en el llibre blanc com en el pacte nacional, que el sector audiovisual, malgrat haver patit, segueix sent un sector primordial per al país, intensiu en talent, que ocupa gent jove i formada i que ens permet exportar cultura. Treballem-ho transversalment, amb cultura. El retorn serà més que positiu.

I, en darrer lloc –i acabo–, pel que fa a política esportiva, celebrem que el Govern entengui com una política dinàmica i transversal i entenem que el canvi d'orientació que ens ha anunciat no ha de ser el primer ni l'únic pas, perquè hem d'anar més enllà i no visualitzar l'esport i totes les seves excepcions com uns compartiments estancs. Ens cal pensar també en aquesta política en xarxa i superar la visió de l'esport unidimensional.

Hem de donar sortida a totes les necessitats i aprofitar totes les potencialitats de l'esport, també la seva força de transmissió de valors educatius, cívics o amb matisos de salut –vostè ho ha comentat. I això ho hem de fer des del món de la competició, sí, i des del món de l'esport escolar, de l'esport federat, pensant en la cohesió social, i en la projecció del país i en la potenciació de la recerca i la innovació, sense oblidar l'impacte urbanístic en projectes de mitjà i llarg termini que transformin els nostres pobles i ciutats.

Així doncs, si en aquesta legislatura donem un nou impuls a l'esport i a l'activitat física, ens atrevim a suggerir-li des del nostre grup que també aprofundeixi en la vessant de la cohesió social i en la creació de valor afegit basat en la innovació, apostant per la col·laboració entre el Govern i el món de la recerca.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre diputat Marc Solsona.

Marc Solsona i Aixalà

Moltes gràcies, president. Consellera, secretari del Govern, secretari general, membres de l'equip de la conselleria, diputades, diputats, molt bon dia a tothom. Bé, primer de tot, doncs, intentaré contextualitzar la meua intervenció en base a la intervenció de la consellera, amb el motiu de la compareixença, que ha sigut amb la intenció d'explicar-nos, aquí, en comissió, de la CAI, doncs, quines serien les línies, els traços gruixuts, d'aquesta acció de govern que ens ha de portar aquesta legislatura. Una legislatura que va, entre altres coses, de legitimació, restitució, governança, ciutadania, i del que no va és de normalitzar ni injustícies, ni repressions ni intentar crear un clima parlamentari i polític com si aquí no hagués passat res; com si aquesta legislatura que comencem, que arranquem des de fa poc, des de que tenim presidència, no nasqués d'un 155, d'un 1 d'octubre, d'un 3 d'octubre, d'un 27 d'octubre, d'un cent cinquanta..., com si tot això no hagués passat. El que no podem fer és obviar-ho, perquè és irresponsable i també enganyaríem la gent. I, per tant, de què va això? Doncs, això va, eh?, d'intentar tindre veu pròpia per poder atendre els compromisos i els mandats que el poble o la gent ens ha pogut dotar, cadascú amb les seves responsabilitats.

Perquè parlar de fer república, d'anhel republicà, d'1 d'octubre, de legitimitat, de restitució, d'independència, d'exiliats, de presos polítics, parlar i anomenar en una intervenció el conseller Turull, la consellera Borràs, la presidenta Forcadell, el conseller i vicepresident Junqueras, això, nosaltres, com a grup parlamentari, el que no farem serà demanar perdó per ser coherents amb els nostres compromisos. Ni demanar perdó a ningú per ser responsables amb els nostres electors, amb la gent que ens va fer confiança. Ni tampoc demanar perdó, bàsicament, per ser com som i el que representem. I, per tant, com que no volem demanar perdó ni disculpes el que demanem serà..., que entenem que a algú no li pugui agradar, però el que demanem és que se'ns respecti.

Per això, en el to de la seva intervenció, un to valent, directe, sense embuts, que ha descrit molt bé una conselleria i un departament organitzat, amb dades, amb un context, amb una mirada oberta, amb aquests paràmetres vostè, avui, ha parlat, i no només ha parlat, sinó que ha dit coses, i els que escoltem, que volem sentir coses, doncs, ens hi podem sentir, diguem-ne, interpellats en positiu.

Perquè el que s'ha de fer és una foto fixa d'aquesta conselleria. Una conselleria que integra, per primera vegada, el món local en la conselleria de Presidència, això vol dir reforça, apodera, dona un sentit que el món local, el territori, doncs, és clau, estratègic per a l'organització política del país; que té la Secretaria General de l'Esport; que té l'Institut Català de la Dona; que té la Secretaria de Comunicació; que si ho mirem per departaments estancs poden tindre poca relació, però, si som capaços de veure-ho globalment, tot té un gran sentit i una bona relació, perquè tot té en el nucli dur de tota aquesta conselleria el que és una qüestió bàsica, que són les persones, la gent, la ciutadania. Per tant, amb aquest concepte, ja està bé.

I que puguem incorporar a nivell d'esports i de l'Institut Català de la Dona aquesta mirada d'urbanisme de gènere i també saludable, doncs, també té un punt transversal que hi dona sentit. Que, ahora, quan aquest departament vulgui superar i recuperar el que ja havia sigut el PUOS i el vulgui superar amb un pla d'inversions locals, doncs, que no només ho faci des del seu departament, sinó que aquesta mirada oberta, transversal en tots els àmbits farà que les definicions dels diferents plans d'inversions en el món local puguin encaixar tots amb bones peces al trencaclosques, perquè siguin realment..., no siguin incompatibles entre els diferents plans que poguessin existir i que puguin tindre tots una seguida, diguem-ne, metodològica, que realment doni sentit al que estem fent.

Per tant, des d'aquí, doncs, li donem la confiança al departament que vostè presideix, perquè ens suggereix una línia de treball que té en compte un element, per nosaltres, també molt important, que és que la feina feta en l'anterior legislatura és una feina que continua viva, latent, constant, i permanent i present en aquest pla que vostè presenta avui aquí. Perquè que es tingui en el món local..., es tingui com a premissa la reducció del deute, s'aconsegueix..., les ganes de dir tota aquella feina que es va fer a nivell de procés de participació amb els governslocals.cat, que va fer la consellera Borràs, doncs, que sigui un element clau que ens serveixi per apoderar i que busquem com a interlocutor la gestió d'aquest reforç del Consell de Govern Locals, que sí que ha de ser aquell instrument que, realment, serveixi d'interlocutor vàlid a tots nivells amb l'Administració. I que també en el seu discurs no s'obviï, al revés, que es reforci el paper important de la interlocució amb l'Ajuntament de Barcelona, doncs, està bé.

Jo entenc que el fet que el món local s'incorpori en aquest departament pot provocar alguna disfunció a nivell d'entendre, potser, quines són les competències reals d'aquest departament, a nivell d'organigrama; per això, pot ser que surtin temes d'Administració cibernètica en aquesta compareixença o temes d'habitatge, que potser abans, en la passada legislatura, estaven inclosos en la mateixa conselleria de Governació, que sí que emanava de manera transversal aquests temes, i, ara aquí, en aquest cas, no.

També celebrem la contundència amb la qual s'ha d'exigir sí o sí la derogació de la Llei RSAL, una llei que sí que perjudica el món local. Ens ha condicionat, ens ha encotillat i no ens ha permès fer política de veritat en els nostres municipis, en allò que nosaltres ens hem de comprometre amb els ciutadans. Aquesta llei pretenia reduir a l'expressió de relacions públiques els càrrecs electes i els prenia capacitat política per poder fer això, que és fer política. I celebrem que ara que el Govern socialista, que el portava al programa i vam fer actes conjunts amb exigència de la seva derogació..., doncs, que ara es pugui derogar. Celebro que s'hi sumin la resta de grups i entenc que seria una bona manera també per encarar les polítiques municipals amb millors condicions.

No es pot dir que l'impacte del 155 no hagi tingut una afectació directa en el món local, perquè sí que l'ha tingut, perquè jo soc alcalde i l'hi puc dir en primera persona. Però jo no parlaré del meu municipi, parlaré dels municipis en general. Però sí que és veritat que el 155 ha provocat a l'Administració local paràlisi, temes parats, pendents de resoldre; manca de decisió política, aquí només hi havia decisions administratives, per tant, que no hi havia una prelació ni una prioritització política en les accions que havia de fer el Govern del 155, per tant, de l'Estat espanyol; ajuts paralitzats o aturats o pendents de pagar, i projectes de subvencions, per exemple, suspesos; per no dir els projectes encallats en la Comissió d'Urbanisme o diferents temes, que, en no haver-hi la representació política que tocava haver-hi, doncs, aquí, ningú es volia mullar. Per tant, 155: paràlisi i inacció, però, tot i això, capacitat de supervivència i resiliència de l'estructura del Govern i del món local, que som capaços també, doncs, de buscar solucions a cada tema. Perquè a la gent no li podem posar l'excusa..., a la gent del carrer, no li podem posar cada dia excuses de tercers, hem d'anar també intentant justificar que això que estem fent, aquesta actuació que no ens caldria fer, la fem perquè algú no ha fet la seva feina i en aquest «algú no ha fet la seva feina», el 155 i aquestes mesures hi tenen molt a veure.

Per tant, a nivell d'alguna cosa que s'ha dit també del tema d'esports, del desplegament del pacte nacional, el tema del desplegament de la Llei d'igualtat, jo..., una consideració, la Llei d'igualtat s'ha de desplegar? Sí. I l'observatori? Sí. Però també es desplega exercint-la en el dia a dia i, ahir, vostè, en la roda de premsa que va fer, el va exercir, el desplegament també d'aquesta llei amb la seva actitud. Per tant, m'honora que els meus representants també l'exerceixin i no només que es dediquin a desplegar-la administrativament, sinó que l'exerceixin també de manera contundent, com ho va fer ahir vostè de manera pública. Per tant, en aquest sentit, la nostra felicitació.

Nosaltres sí, nosaltres considerem que els mitjans públics catalans són uns mitjans que són de qualitat, que són plurals i que responen a allò que els estàndards de qualitat requereixen a unes institucions d'aquesta magnitud per l'impacte que tenen. I també podríem treure tots plegats diferents informacions, estudis i dades que avalen aquesta pluralitat o com s'atenen els diferents esdeveniments. Per tant, des d'aquí, nosaltres, tot el suport en tot això, perquè nosaltres no utilitzarem els mitjans de comunicació com un element que pugui, diguem-ne, distorsionar una realitat que prou vegades ja ens ve prou distorsionada per altres mitjans, diguem-ne, generalistes de l'Estat espanyol.

I una última consideració, a nivell també de la intervenció que s'ha fet aquí, que és, a vegades, tindre aquesta percepció discursiva que el que anem a fer és una legislatura o un discurs autonomista. Jo em nego a acceptar que... Entre nosaltres ja no ens hauríem de posar ja més etiquetes ni res. Jo em nego a estar sempre, constantment, ser sospitós o perseguit per si soc prou o no soc prou no sé què. No sé què més s'ha de demostrar, quan, en aquest context polític en què estem, tenim una realitat repressiva, amb gent a la presó i gent a l'exili, que, en qualsevol cas, es pot qüestionar o es pot acotar o es pot matisar, diguem-ne, algun punt del recorregut, però, en qualsevol cas, no es pot posar en dubte, perquè és prou clar i evident que tots estem pel mateix, que és aconseguir la llibertat d'aquest país, per tant, el que va votar la gent l'1 d'octubre, que no és res més que aconseguir un estat independent en forma de república.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. A petició de la consellera, suspendrem cinc minuts la comissió.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i dos minuts i es reprèn a un quart d'una i sis minuts.

El president

Bé, reprenem la comissió.

Ara toca la intervenció de la consellera de la Presidència per respondre amb un temps màxim de trenta minuts. Té la paraula l'honorable Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Bé, intento fer una mica de repàs amb totes les notes que he pres de les seves intervencions. Primer de tot, agrair les intervencions de tots.

Començo per un dels primers temes que ha sortit, que ha tret el senyor Carrizosa però també el senyor Albiol, que és la meva relació amb el senyor Bermúdez de Castro. Conec les declaracions que ha fet perquè les ha fet a través dels mitjans públics. Les trobo extremadament sorprenents i en aquest sentit també agraeixo que hagi tret el tema, perquè jo amb aquest senyor, durant el temps que vaig ser directora general a la Generalitat, no vaig parlar mai amb ell.

La nostra unitat, la Coordinació Interdepartamental –em sembla que hi ha la seva directora actual avui per aquí– dona suport al president i coordina consellers, i a partir del 155 no hi havia ni una cosa ni l'altra. No ens coneixíem, a més. Sempre està bé que t'afalaguin i que diguin que fas molt bé la feina, però en aquest cas és impossible definir quina feina perquè no en feia cap per a ells, però bé... Jo ja ho vaig expressar que no era així. Bé, després sí que és veritat que, ja sent diputada, vaig tenir l'ocasió de reunir-me amb ell, però durant el 155, no. Per tant, ho deixo aquí.

Sobre la relació Puigdemont-Torra, que sembla que també els preocupa, bé, ni un és un espia d'un i de l'altre perquè ells dos parlen cada dia, com no pot ser d'una altra manera. I, per tant, no sé si la idea és buscar esquerdes entre les diferents persones que estan al voltant de Junts per Catalunya, però, en qualsevol cas, no hi és.

Em sorprèn també que pensi que actituds feministes puguin ser capital només d'alguns partits polítics i d'altres no. Em sembla que la societat està evolucionant i que s'està estenent, que a més ja ho vam veure el 8 de març i, per tant, bé, em crea certa sorpresa. Potser vostè no se sent representat amb el femení plural, a mi a vegades em costa amb el masculí plural. I crec que qualsevol pas endavant en aquest sentit és benvingut.

Perdó, eh?, perquè tinc aquí les notes de..., com que ha sigut el primer a parlar. Parlava de cadires buides, de dialogar, etcètera. Nosaltres serem allà on puguem defensar els drets dels catalans. Posaré l'exemple del Consejo de Política Fiscal y Financiera. Jo el conec una mica de quan estava al Departament d'Economia i realment la feina que pots fer en el Consejo de Política Fiscal y Financiera o ets al Govern i tens el 50 per cent dels vots o és nul. Per tant, la voluntat del Govern és ser allà on puguem defensar drets, però allò que ens puguem estalviar perquè no té cap incidència i tota la informació que ens poden passar a través d'un correu electrònic, que crec que a vegades inclús encara fan servir el fax, però bé, crec que no cal anar a perdre el temps i podem seguir treballant pel país.

Ha parlat també vostè de dialogar amb la meitat dels catalans. Li recordo que el president Torra encara està esperant i té sempre la porta oberta –sempre la porta oberta– de Palau a la líder del seu grup parlamentari, del seu partit. I, per tant, segueix sent molt benvinguda per quan vulguin parlar també amb el més de milió de votants que diu que vostès representen.

Ha parlat també de condemnar la violència. Jo no tinc cap problema a condemnar-la sempre –sempre. Si és contra la seva seu o si és impeding un acte. Cap –cap. El que sí que demanaria és que tots féssim el mateix esforç i, escolta'm, si podem trobar aquest punt d'acord, jo crec que ja avançaríem perquè a les manifestacions que jo he anat no es diuen coses com «Puigdemont al paredón», ni «Mas a la cámara de gas», ni saluden fent salutacions feixistes, ni porten emblemes nazis. A les que jo

he anat no n'hi ha. Jo sé que vostès no les promouen, però també estaria bé que les condemnessin, perquè això no és llibertat d'expressió –no és llibertat d'expressió– i curiosament sempre apareixen en el si d'alguns entorns.

Ser unionista és legítim i és respectable, ho és tant com ser independentista. Aleshores, si vostès estan tan segurs que aquesta és la millor oferta per als catalans, que estic segura que ho estan, defensin-ho amb arguments, no deshumanitzant, no sortint de la política i no perseguint policialment.

S'ha fet referència a la junta electoral. Sí, la junta electoral va ser un drama perquè demanava que es retiressin pancartes que deien «democràcia» i que deien «llibertat». Jo suposo que les paraules «democràcia» i «llibertat» ens representen a tots i no només a uns quants, perquè si és així és un problema.

Parlava dels llaços grocs al principi de la seva intervenció. La nostra posició és molt clara. Els espais públics han de ser lliures, que no neutres, perquè neutres vol dir que han d'estar callats. No és el mateix defensar la llibertat d'expressió que impedir-la. No és el mateix posar un laç que amenaçar la gent perquè el posi i això està passant. Està passant no des del seu partit però sí des del carrer. Està passant i va passar la setmana passada que una noia anava amb moto amb un casc amb una estelada i l'intenten agredir i tirar-la a terra. Està passant que gent que posa llaços se les agredeix. I, per tant, crec que tots hem de ser prou responsables i fer un esforç perquè això no passi.

Parlava de carregar-nos les institucions. Bé, tots sabem a través de quin mecanisme es van suprimir les institucions catalanes. Parlava de control dels grups parlamentaris, no n'esperem menys de vostès. Em sembla que és obvi, que s'ha de fer i que és la part sana absolutament de la democràcia.

Feia referència a que nosaltres comprem mitjans. Em sembla extraordinària aquesta afirmació. Si vol li recordo el premi del ministre Dastis per al millor article de la imatge espanyola, dotze mil euros, que els mateixos corresponsals que hi havia a Madrid estaven sorpresos –per dir una paraula– que es pogués manipular d'aquesta manera i comprar les notícies d'aquesta manera.

Al senyor Pedret, gràcies també per la seva intervenció. Crec..., ara tinc una mica de confusió però crec que era vostè que també parlava que ara hem fet unes primeres línies bàsiques i que ara s'ha de desenvolupar el pla de govern. Efectivament, en això estem. Tindrà l'ocasió, i no només en el pla de govern sinó després en les accions del departament. Jo sí que els demanaria, a tots els grups, eh?, però a vostè en especial que ha tret el tema, bé, la màxima complicitat també no només a fer el seguiment, que és evident que s'ha de fer, és evident que s'ha de fer el control, tal com deia el senyor Carrizosa fa un moment, però també d'aixecar la mà i fer aportacions en tot el que siguin les polítiques sectorials del departament, seran molt benvingudes.

Hi ha hagut un moment que ha fet una expressió que semblava..., que ha dit: «Ens oposem que s'imposi per la via del fet la independència.» Això ha sonat molt i, bé, si és així ho celebrem que els catalans tenen dret a l'autodeterminació i que el tema és que s'ha de votar i s'ha de dirimir votant, i que en aquest moment sabríem si som més, o som menys. Si va per aquí ho celebrem molt i voldríem també la seva implicació a deixar votar amb tranquil·litat i normalitat els catalans perquè s'expressin de manera democràtica i pacífica, que sempre ha sigut la nostra voluntat.

Parlava també sobre les diferències a vegades entre l'acció de govern i la retòrica. Suposo que recull molt també alguna expressió que s'ha fet servir des del socialisme català anteriorment de «fets, no paraules». Bé, esperem que això també en els seus companys del Partit Socialista, a Madrid, també es traslladi, eh? Se'n parla molt, i de fet nosaltres també ens ho trobem al carrer però també a nivell internacional, hi ha una gran expectativa sobre què farà el Govern de Pedro Sánchez. De fet, ens arriben molts *inputs* de dir, bé, això ja –sobretot des de fora–, això ara ja ha canviat perquè ja ha marxat el senyor Rajoy i ara està el senyor Pedro Sánchez al

capdavant. Bé, estem expectants realment de si això és així perquè res ens agradaria més que es fessin fets des del Govern espanyol i no només en el tarannà més o menys públicament.

Parlava de les reunions i del diàleg, i la negociació entre els dos governs. Aquest és el nostre objectiu. S'ha oblidat de la reunió del president Puigdemont amb el senyor Rajoy el 20 d'abril del 16, la dels quaranta-sis punts. Així com que vaig treballar en la col·laboració..., vaig col·laborar en l'elaboració de la llista, per això ho tenia més present. Però recuperar el diàleg i la negociació és evident que és la nostra voluntat. De fet el president Torra ho ha expressat, de la primera reunió, la voluntat és que en surtin més. Crec que tots som conscients que amb una reunió, per molt llarga que sigui, no resoldrà l'actual situació. Per tant, si hi ha la voluntat per les dues parts, aquí està.

Ha parlat, i crec que també el senyor Domènech, s'ha referit al model de finançament. El senyor Sánchez ja ha dit que no es reformarà en aquesta legislatura, igual que el senyor Rajoy va anar tirant la pilota cap endavant tota la legislatura. No s'ha mogut un dit, no es mourà ni un dit perquè ningú vol resoldre aquesta patata calenta que és que..., en la qual hi ha molts problemes. I hi ha un problema de desequilibri vertical i hi ha un problema de manca de racionalitat en els resultats del model. I aquí o s'hi posen molts diners, o crec que ningú s'atrevirà a fer-ho. Per tant, la voluntat nostra de participar-hi o no participar-hi, francament, és irrellevant, perquè no es farà, i, a més, ja ho han dit.

Han parlat també, senyor Pedret, de les comissions bilaterals, de dialogar amb el Govern d'Espanya, etcètera. Per nosaltres, cap problema amb la bilateralitat; és el que hem estat reclamant durant molt de temps. Per tant, no tenim cap problema amb això.

I també en aquest sentit que referia el senyor Domènech, comissions bilaterals, etcètera. El president de la Generalitat pot parlar on cregui que ha de parlar. I bé, també l'hi podeu preguntar en la propera sessió de control i... Però ell entenc que s'ha de poder expressar en tots els actes públics.

Celebrem que diguin que batallarem junts en les necessitats dels ajuntaments. Ha parlat de la Llei de finançament local. Primer, cal una nova llei del món local, perquè un cop tinguem definides les necessitats podrem definir també quines són les necessitats del finançament. Creiem que el Consell de Governos Locals, que no va estar funcionant en els anys anteriors, és un òrgan que ha de poder dir. És a dir, han de ser els mateixos ajuntaments els que diguin cap a on van els alcaldes, els regidors, les entitats municipalistes, perquè, si no, es crea aquesta actitud de tutela d'«ara us direm com heu de treballar»; aleshores el que volem és intentar revertir tot això.

Parlava de les polítiques de dones, del pressupost de l'ICD, que efectivament..., de fet, segurament, si pot anar departament per departament trobarà retallades similars, que són molt dramàtiques, en soc molt conscient –en soc molt conscient–, i vostè ho sap. Hi ha un tema, però, que no en tenim manca d'informació, que és una de les millores que també volem introduir, i és que a vegades ens fixem només en el pressupost de l'ICD quan en realitat qui exerceix les polítiques realment són els diferents departaments. I a això també s'hi referia el senyor Jové. I, per tant, cal fer..., tornar a buscar la manera de pressupostar realment totes les polítiques en l'àmbit de dona, no només per saber-ne el nivell sinó també l'evolució.

Parlava de la Llei d'igualtat, i és cert que jo només m'he referit al tema del Constitucional en l'àmbit de treball, perquè és on va interferir, i, per tant, el que no direm és: «La resta no ho hem fet per culpa del Constitucional», perquè seria..., no seria cert, diguem-ne. S'han desplegat diferents mesures, des de polítiques de formació, clàusules de contractació..., que crec que el senyor Riera s'hi referia, tant de clàusules de contractació com de subvencions; s'hi han de poder incloure, igual que s'han anat inclouent diferents aspectes en l'àmbit social, en l'àmbit de... I, per tant, ara ja hi ha una guia, ja hi ha un esborrany de guia, que és el que estem acabant de treba-

llar, que s'ha treballat amb, abans, el que era el Departament d'Exteriors, que tenia contractació, crec que ara ho té Economia, si no m'equivoco, i l'hem de poder presentar i tirar-la endavant, perquè és important que també hi siguin. Si hem millorat en la sensibilitat en altres aspectes, aquest és fonamental. Però també s'ha fet el Pla d'igualtat en el sistema educatiu, la formació de plans d'igualtat per a les empreses, que hi hagi persones responsables en tots els departaments i que estiguin ubicades en llocs de la direcció; s'ha treballat també a través del CAC. Falta feina per fer, això és cert, i el compromís és tirar-la endavant.

I respecte a aquest tema, just també el senyor Riera ens preguntava si quan parlàvem de la llei i de buscar mecanismes alternatius renunciàvem a tornar-la a passar a través del Parlament. La voluntat no és aquesta, però el que crec que té sentit és treballar en paral·lel. És a dir, si podem trobar mecanismes alternatius per assolir els mateixos objectius o inclús anar més enllà en altres coses, crec que no hi hem de renunciar. I això no vol dir que no hi tornem a passar les lleis, pel Parlament, que és qui ha de decidir sobre el marc normatiu que regeix a Catalunya. *(Pausa.)* Perdó, eh?

Ha estat parlant de si apostem per un estat prim o no. Crec que jo en la meua compareixença no n'he dit res i al final dependrà de les diferents polítiques dels departaments. Però quan parla també de la recuperació de la titularitat dels serveis, crec que amb ATLL ja ho hem anunciat, el Govern; ja va haver-hi l'acord del Govern, en vam parlar molt durant els mesos entre les eleccions i la constitució del Govern.

Coincideixo plenament amb vostè que el moviment feminista ha de ser clau en els dissenys de les polítiques d'igualtat, plenament –el Consell Nacional de Dones hi participa més que mai–, però crec que hem de, bé, acabar de valorar si realment cal introduir algun altre òrgan, a part de l'òrgan d'expertes i del Consell Nacional de Dones, que s'hi ha estat treballant molt, en la mobilització, sobretot a nivell de territori, que a vegades és més complicat pel tema dels desplaçaments. *(Pausa.)* Perdó, eh?

Ha parlat també, em sembla, vostè, de que hi hagi plans interdepartamentals a nivell de coordinar el que són més les polítiques socials del xoc de cara..., xoc d'emergència, tant en diferents aspectes, com podria ser l'habitacional..., però no únicament l'habitacional. No n'he fet esment, però és cert que la passada legislatura, arran d'un ple monogràfic, es van prendre tota una sèrie de mesures, que la resolució crec que era la 17/X, o alguna cosa així..., i es coordinaven; ho coordinava el vicepresident Junqueras i la consellera Munté n'anava fent el seguiment.

Em sembla que d'aquí poc tenim un altre ple que no només és de la fractura social, però crec que també en el títol va per a temes de cohesió social. Veurem si la manera correcta... –i això s'ha de decidir també en l'àmbit parlamentari–, si hi encabim les mesures que ja hi eren o ho posem tot a sota un mateix paraigua. I és evident que aquí trobarà tota la complicitat del Departament de la Presidència per coordinar, perquè al final molta de la tasca que es fa, excepte en els àmbits sectorials que portem directament, és de coordinar i anar fent seguiment amb els diferents departaments sense treure el protagonisme, evidentment, de tota la feina que es fa en els diferents departaments. Per exemple, la consellera Vergés també ha anunciat mesures en temes de polítiques de dones recentment.

Bé, el senyor Albiol ens preguntava també sobre si estàvem instal·lats en una realitat paral·lela, que nosaltres estem instal·lats en els resultats del 21 de desembre, i, per tant, és el que ha propiciat una majoria parlamentària independentista, tot i que, i a mi no em fa cap vergonya dir-ho i reconèixer-ho, la primera força política que hi ha en el Parlament és la de vostès. Però una cosa em sembla que no és contrària amb l'altra. Estem instal·lats en això, en el resultat del 21 de desembre. De nou, amb el senyor Millo no hi vaig parlar mai, sent directora general; per tant, també em segueix sorprenent que parli de mi quan no ens hem trobat mai. De fet, crec que no ens hem trobat mai, mai de la vida, però bé, fantàstic.

Quan parla d'imatges de tensió..., em sobta que parlin d'imatges de tensió, perquè les imatges de tensió que hem vist són les de l'1 d'octubre. Hem vist la policia de l'Estat pegant gent que estava o bé intentant votar o asseguts davant d'un col·legi electoral. Per tant, no ho sé, sorprèn que li passi aquesta culpabilitat d'unes imatges que creiem que mai ningú hauria hagut d'haver de veure ni patir al Govern de la Generalitat quan no hi va tenir cap responsabilitat, ni molt menys, però bé.

Es queixa de la pluralitat de TV3. Bé, jo el convido a llegir-se els informes del CAC, a llegir-se els estudis de consultores externes. Els ciutadans de Catalunya els valoren..., els més valorats, les notícies de TV3, els més creïbles; els estudis sobre pluralitat, no només en les notícies sinó també en els debats, estan fets i es poden consultar, i es pot adreçar al CAC si té cap dubte. Jo em remeto a les dades que tenim d'un organisme que és independent i que ho valora. No es pot dir el mateix de Televisión Española, però aquest és el problema d'ells, on els mateixos treballadors s'estan rebel·lant, on els mateixos treballadors han hagut de denunciar-ho. A l'informe que van fer, per exemple, de les eleccions del 21 de desembre, si ho recordo bé, i no voldria equivocar-me, la líder política que més va sortir era la senyora Arrimadas. Per tant, bé, jo crec que no s'ajusta en res a la realitat.

Estem d'acord en que s'ha de fer un esforç en el finançament de l'escola bressol. Ara, sembla que ignora l'efecte que ha tingut l'LRSA i la Llei de sostenibilitat sobre els municipis; vostè, que ha sigut alcalde, em sembla bastant sorprenent.

Estem d'acord..., bé, poca cosa, em sap greu, a afegir a les intervencions del senyor Cebrià i el senyor Jové. Hi estic d'acord, i em sembla que hi ha fet referència el senyor Jové: cal reformar la Llei dels mitjans de comunicació. I hi havia una ponència conjunta que estava treballant a dos velocitats: una de molt curt termini en àmbits que tenen a veure amb renovar el consell i una més a mitjà termini per fer canvis més profunds, per actualitzar. I, per tant, jo sí que em sembla que, des del Govern, tota la complicitat, però que, si es repreneu des de part dels grups parlamentaris, jo crec que seria una molt bona idea. El tema de la renovació dels membres és evident que s'ha de fer amb el màxim de consens i tota la complicitat.

Al senyor Solsona, gràcies també per les aportacions. Jo estic d'acord i agafo aquí una mica el fil de diverses aportacions, senyor Riera, Domènech, etcètera. A mi també em costa una mica que haguem d'estar tot el dia justificant que no som autonomistes. Si fóssim autonomistes, aquí estaria el senyor Turull assegut, que no està aquí assegut, que és que no està aquí avui precisament per no ser autonomista, i tindríem el president Puigdemont a Palau, que no hi és per no ser autonomista. Per tant, bé, es va fer tota una feina, es va fer un pas endavant; jo entenc que l'1 d'octubre ens posa més a la vora de l'assoliment de l'objectiu de la independència de la república catalana, que aquest és l'objectiu nostre avui i sempre; ho portàvem en el programa electoral i no entenc que hagi d'haver-hi dubtes en aquest sentit.

És cert que la feina no està acabada, és cert que tot no es va fer bé. I jo, en aquest sentit, coincideixo amb la consellera Ponsatí, amb qui, a més, ens uneix amistat; consellera Ponsatí –ara no hi és, el senyor Albiol...–, que és a Escòcia, i no a Brussel·les. De fet, és a Escòcia treballant a la universitat amb tota normalitat i amb un rector de la universitat que fins i tot col·labora en la seva defensa jurídica.

S'ha aconseguit..., jo crec que estem millor ara que fa dos anys, hem fet passos endavant. No ho hem assolit tot. Però crec que..., sé que tots estem fent un debat intern, tots, les forces polítiques, les entitats socials; tots estem fent un debat intern sobre què va anar millor, què va anar pitjor i com hem d'encarar a partir d'ara el moviment. Crec que cap de nosaltres té la veritat absoluta, però crec que és important que el procés el fem junts, cadascú amb el seu accent, no per «nosaltres som així» i «nosaltres som...», no, perquè entenc que en el debat, com en tots els temes, és on hem de coincidir.

És un moviment que ha d'evolucionar conjuntament amb la societat, que la responsabilitat no és exclusiva de la Generalitat, que no vol dir que no en tingui. Crec

que el municipalisme és imprescindible; crec que la internacionalització és imprescindible; la mobilització ciutadana; el mateix Parlament, en el que es pugui debatre i es pugui reflexionar sobre tots els aspectes i fer propostes, és imprescindible. No saltres entenem, i en això crec que hem de seguir treballant, que el procés constituent i involucrar la ciutadania també ho és; que l'exili, per desgràcia, perquè és una desgràcia que hagi d'existir, serà fonamental. És cert que molts dels aspectes que s'havien de liderar des de l'exili ara mateix estan aturats, i estan aturats a raó de les euroordres que esperem que aviat es puguin resoldre. Crec que la feina que s'està fent per part dels advocats a nivell internacional també serà imprescindible per veure com s'impacta i manifestar les diferències entre el sistema de justícia espanyol i els sistemes de justícia europeus, i, per tant, esperem que en les properes setmanes es pugui veure.

I és evident que hem d'anar a cercar –ja sé que és una expressió una mica..., que haurem d'afinar-la més– noves finestres d'oportunitat i nous moments, però crec que ho hem de fer plegats. I jo em sembla que sempre he sigut molt oberta. També crec que és el que ens demana la gent, que hi hagi unitat, que no vol dir que no tot hom pugui expressar les seves idees.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera. Passaríem, doncs, al segon torn dels grups parlamentaris. I en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans té la paraula l'illustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señora Artadi, quiero decirle que, en estas peleas que tienen ustedes entre los de Junts per Catalunya y Esquerra y la CUP, de si son autonomistas o son independentistas y tal, no se preocupe que nosotros lo único que queremos es que ustedes cumplan las leyes y respeten la democracia, y con eso nos conformamos. Nos da igual que sean ustedes independentistas o autonomistas –nos da igual. Cumplan las leyes, respétennos, no nos avasallen en el Parlamento, no se salten los trámites, no se salten los derechos del resto de diputados, y estaremos encantados con lo que sean ustedes: independentistas, como la CUP, o pata negra, o autonomista, nos da igual.

Lo único que le pedimos es que obedezca usted las leyes, y le hemos preguntado si las iba a obedecer usted, y si va a hacer que los ciudadanos las obedezcan. Sobre esto no nos ha respondido.

Tampoco nos ha respondido sobre si iban a seguir presionando o haciendo tentativas de compra de medios de comunicación como nos explicaba la periodista, la corresponsal del diario *Le Monde*, o Reporteros sin Fronteras, y decirle que esas buenas valoraciones que tiene TV3 y los medios de la «corpo» en las audiencias, que está muy bien, que esas valoraciones las hace una empresa que se llama GfK, que cobra puntualmente todos los meses de la Generalitat, sus once mil euritos por hacer esos informes.

En cuanto a las actitudes feministas de su Gobierno..., yo creo que no se debe contraer un gobierno para trabajar en pro de la igualdad a cambiar el masculino plural por femenino plural cuando habla. Se acreditan las cosas también, pues, por otros signos, ¿no? Por ejemplo, su Gobierno tiene tres mujeres de trece *consellers*. (*Veus de fons.*) O tenía. Y las políticas se distinguen por las políticas de conciliación, por las políticas de convivencia. (*Persisteix la remor de veus.*) Respecto a...

El president

Demana silenci mentre intervé el diputat, si us plau.

Carlos Carrizosa Torres

Respecto a una cosa importante: la condena a la violencia. Me alegro de que usted haya condenado los ataques a las sedes de Ciudadanos. Espero que también condene las declaraciones de *persona non grata* que se nos hace en algunos ayuntamientos catalanes, o que condene el acoso que sufrimos en Vic, y el que no se nos dejase actuar allí en Vic como cualquier otro partido político como había estado haciendo, pues, otro partido político dos semanas antes.

Nosotros condenamos cualquier agresión a quien ponga lazos o a quien los quite. Condenamos a la ultraderecha violenta, sea españolista o sea catalanista, o sea belga o sea finlandesa o sea de la Liga Norte, que ustedes parecen ser que al señor Puigdemont gusta de según qué compañías en su fuga por Europa. Él sí que se reúne con la ultraderecha belga, finlandesa y la Liga Norte. Nosotros condenamos todo tipo de totalitarismo, de agresión, de actitud violenta y de imposición en la política, como no puede ser de otra forma.

Respecto a la defensa de la libertad de expresión que usted ha hecho..., mire, señora Artadi, también quizá esto es una confusión como lo de la constitucionalidad y la inconstitucionalidad de las normas. La libertad de expresión no la tienen los edificios públicos ni el mobiliario urbano ni los espacios comunes e institucionales, la libertad de expresión la tenemos las personas. Por eso nadie puede meterse con nadie que lleve un pin con un corazón tribandera, o con un lacito amarillo, ni en su balcón ni en ninguno de estos sitios, porque eso es la libertad de expresión en las democracias. Lo que no es libertad de expresión, y así lo tiene dicho desde hace muchos años, no se lo han inventado ahora para chafarles la guitarra a ustedes en el Tribunal Constitucional. Esto lo ha dicho hace muchos años el Tribunal Constitucional. Un municipio, como tal, no tiene libertad de expresión. Entonces, esas cosas, mírenselas ustedes un poco, por favor, en el Gobierno, para hilar un poco más fino cuando dicen las cosas que afectan a la vida de los catalanes y a las posibilidades de ejercicio de sus derechos.

Respecto a cargarse las instituciones..., ustedes no están defendiendo las instituciones catalanas, ustedes las quieren vaciar de contenido, ustedes quieren crear un parlamento paralelo, ustedes quieren un foro donde no tengan que oírse, pues, las cosas que se tienen que oír en este Parlamento democrático elegido con unas elecciones en las que no se vota tres veces, ni ustedes mismos hacen los recuentos, y con una junta electoral que no estuvo nombrada a dedo por ustedes por la noche, y esto es la democracia, no lo que ustedes se quieran inventar para chafar los derechos de la otra mitad de los catalanes.

Y, por último, señora Artadi, contésteme por favor, usted, a este par de preguntas que le he hecho referidas a la obediencia, a las leyes y a los medios de comunicación, por lo menos, ya que esto no me lo ha respondido en su turno de intervención.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari Socialista - Units per Avançar, i, en nom d'aquest grup parlamentari, té la paraula l'illustre diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Senyora consellera, pel que fa als temes sectorials, intentaré ser telegràfic, no amb la intenció de ser brusc, sinó de ser breu.

En primer lloc, pel que fa al món local, tenim una moció aprovada pel Parlament el 30 de juny de 2016 que instava a que s'aprovés dins del primer trimestre del 2017 una nova llei de governs locals i una nova llei de finances locals, que, a més, s'haurien de tramitar en paral·lel. És aquesta una prioritat del Govern? Pensen portar-ho a discussió del Parlament? I, si és així, en quin termini?

Segon, tenen interès a impulsar i desenvolupar, en cas d'aprovar-la, la Llei d'urbanitzacions? Respecte al Consell de Govern Locals, que ha fet una referència al fet que volen constituir-lo aviat, està bé constituir-lo, però també cal recordar que ha tingut períodes llargs en els que no s'ha reunit, i és un òrgan estatutari que ha de donar veu al municipalisme, i, per tant, prenem la seva paraula que el constituiran aviat, amb el benentès que també tenen intenció de reunir-lo i permetre-li fer les seves tasques.

Respecte al finançament local o el deute amb els ajuntaments, són dues coses diferents però evidentment entenem que podem compartir que els ajuntaments estan infrafinançats, i, a sobre, s'hi agreuja la situació per la qüestió del deute de la Generalitat amb els ajuntaments. És veritat que s'ha anat pagant progressivament, també en els mesos en què s'han estat aplicant aquestes mesures aprovades pel Senat, però també és veritat que en els anys en què més necessitaven els ajuntaments aquests recursos, és en els anys en què se'ls ha negat i no se'ls ha estat pagant. Per tant, alguna mesura de rescabament, de suport addicional als ajuntaments no estaria malament.

Respecte a la qüestió d'igualtat, de polítiques de dona. Vostè feia referència a la paritat, a la paritat en els òrgans de participació política i social. Nosaltres li hem de demanar, també, la paritat en els òrgans de l'Administració, a on té una especial influència el que pugui fer el Govern i la seva conselleria. El trencament de sostres de vidre a les administracions públiques, un compromís amb el compliment de la Llei d'igualtat efectiva home-dona, en aquest aspecte, perquè el cert és que les dones ocupen menys d'un terç dels alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i, en canvi, a la base de la piràmide les dones són el 60,5 per cent.

També li demanem un major suport a l'Institut Català de les Dones perquè pugui desplegar les seves polítiques i la prioritització que ens sembla entendre de la seva intervenció que faran dels programes, totes les polítiques públiques adreçades a combatre les violències sexuals i les violències masclistes.

Respecte a les qüestions relatives a comunicació, als mitjans públics de comunicació, li demanem un compromís ferm i permanent amb la pluralitat i l'objectivitat de la ràdio i televisió públiques de Catalunya. Sé que vostè n'ha fet una defensa. També ha fet una referència a altres mitjans de comunicació públics, en concret, els de Radiotelevisió Espanyola. Nosaltres també compartim les crítiques a la manca de pluralitat en aquests mitjans, i crec que..., m'ha semblat que no intentava escudar-se en aquesta manca de pluralitat per, diguem-ne, millorar les polítiques que es puguin fer des d'aquí.

Deixi'm dir-li una cosa, perquè vostè ha fet una referència en la primera intervenció a una campanya d'intoxicació al voltant d'això. Miri, quan les crítiques són constants, permanents, fins i tot si és un mateix sector social amb una determinada representació política el que es queixa, l'obligació d'un govern –i entenc jo que de la corporació– és atendre, també, per què es produeixen aquestes crítiques, perquè rarament estan mancades absolutament de fonament. Podem discutir sobre tot el que vostè ha plantejat, però rarament estan, absolutament, mancades de fonament.

També li demanem un compromís amb el contracte programa. Si s'hi posen, comptaran amb el nostre suport, però també amb l'exigència si veiem que això segueix dilatant-se en el temps.

I, respecte a la qüestió de l'esport, vull demanar-li, en concret, suport a l'esport femení, suport a l'esport inclusiu, i coordinació amb les polítiques esportives estatals. I ja sé que he esgotat el temps, però no puc deixar de fer referència, encara que no sigui aquí, al senyor Sabrià, a les paraules que ha tingut a bé dedicar-me, perquè crec que, ja que no les puc atribuir a la ignorància –perquè estava escoltant la meua intervenció i sabia que es produïen les meves paraules en el context d'un debat sobre el 155, i, per tant, sobre les clàusules constitucionals que molts estats tenen per a la intervenció dels *Länder* o de les autonomies o de la província o de la designació que tingui en cada constitució–, cal, per tant, atribuir-les a la malvolença, eh? I jo

crec que és..., val la pena aturar-s'hi un segon, a pensar-hi. Perquè, si alguna cosa ha caracteritzat el meu grup parlamentari, el meu partit i fins i tot el diputat que els parla, és tractar d'abordar sempre aquest assumpte tan delicat i complex que ens ha tingut en conflicte polític i social durant els darrers anys amb la màxima ponderació i mesura en les paraules. I sempre, des del meu partit i jo mateix, hem intentat empatitzar amb el patiment de les persones que, en aquest cas, estan a l'estranger o estan en situació de presó provisional. És més, hem fet declaracions públiques, del nostre partit, valorant tant la tipificació dels delictes com la situació de presó provisional, com fins i tot anant més enllà, a situacions que es podrien produir després d'una eventual sentència condemnatòria.

I, malgrat això, ens trobem que se'ns diu que ens hem d'avergonyar...

El president

Se li ha acabat el torn, diputat.

Ferran Pedret i Santos

...de les paraules que hem fet en aquest Parlament.

Jo només vull deixar-los una cosa sobre la taula perquè reflexionin. Hem d'entendre els patiments de tothom i les circumstàncies que està patint tothom. Nosaltres no hem jugat mai al victimisme, però el diputat que els parla ha hagut d'anar escortat durant uns mesos, cosa que seria impensable en altres circumstàncies polítiques del país. Jo no voldria que en el futur hagués d'atribuir aquí responsabilitats personals per assenyalaments a situacions que s'hagin pogut produir al voltant de persones que no pensem com el senyor Sabrià, perquè seria molt trist que això s'hagués de produir.

El president

Gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, i, en nom d'aquest grup parlamentari, té la paraula l'il·lustre diputat Xavier Domènech.

Xavier Domènech Sampere

De què va la legislatura? Per mi segueix sent la pregunta central, i veurem si quan acabi la legislatura es pot respondre aquesta pregunta. És a dir, de què va aquesta legislatura?

De la intervenció del senyor Sabrià, d'Esquerra Republicana, entenc que la legislatura va de resistència i denúncia. És a dir, resistència davant de tots els atacs de l'Estat, etcètera, i denúncia d'aquests fets, i també pluralitat, etcètera.

Del portaveu de Junts per Catalunya, amb una frase que també ha utilitzat la consellera, la senyora Artadi, ha dit, bàsicament, «aquesta legislatura va de no normalitzar», no? Oh, ja ho sabem! Jo crec que tothom que està en aquesta sala sap que aquesta legislatura no és normal, no la legislatura, sinó tot el que ha passat. No és normal i no és normalitzable, pel simple fet d'haver fet veure que no hi és. Ha dit: «Va de no normalitzar, va de l'1 d'octubre, de presos, d'exiliats, de no demanar perdó, no? Diu: «Escolti'm, jo per què haig de demanar perdó?» Tot això no explica de què va la legislatura, només diu que no és normal.

I, a més a més, tinc la sensació que en aquest doble llenguatge i en aquest doble pensar hi ha massa coses que fem veure que són d'una manera quan són d'una altra. Què vull dir, amb això?

Vostès poden tindre més o menys confiança en el nou Govern de l'Estat. No poden fer veure que aquest Govern de l'Estat no s'ha constituït gràcies al seu concurs. No podem fer veure això. Perquè, si no, és ja en el surrealisme, que estarem. És a dir, com que el discurs és «nosaltres no tenim res a veure amb l'Estat», fem veure que a l'Estat no passa el que passa. A l'Estat hi ha un nou Govern, que seria del partit polític que representa el senyor Ferran Pedret, que està en el Govern perquè vostès han decidit que hi sigui. I que podrà estar, o no estar, o desenvolupar la legis-

latura d'una manera o una altra en funció, també, de l'actitud que prenguem nosaltres, com a força política catalana, i vostès, també, com a forces polítiques catalanes. I això té..., potser no en volen parlar..., millor no parlar-ne, però té conseqüències, perquè aquí hi haurà una negociació de pressupostos i hi haurà una negociació de pressupostos de l'Estat, en el mateix moment.

Per tant, és com allò del finançament, perquè vostè em diu: «Miri, és que el senyor Sánchez ja ha dit que no en vol parlar. És la primera vegada que escolto un independentista català que diu: «Com que el president del Govern de l'Estat no en vol parlar, doncs, li farem cas.» Estan una miqueta sent subordinats, en aquest sentit, a les intencions del senyor Sánchez. I què que el senyor Sánchez no en vulgui parlar? És veritat: no parlar-ne és un incompliment. La reforma del finançament és d'obligat compliment des del 2014, i estem al 2018; és un incompliment del senyor Sánchez. No sé què en pensarà la senyora Francina Armengol, d'això, el senyor Ximo Puig..., el que sé és que hi haurà una pressió a tot l'Estat perquè se'n parli. D'això, n'estic convençut! I que el que no pot ser és, altra vegada, aquest doble pensar en aquest doble llenguatge.

El joc del finançament que es va jugar l'altra vegada, és dir: «Nosaltres no participarem del debat del finançament.» Això és el que es va fer a la legislatura anterior. I es deixava que les Illes... –deu ser l'aportació dels Països Catalans, que a vostè no li han contestat–, que les Illes i el País Valencià lideressin el debat del finançament per nosaltres. Així, si cau alguna cosa, doncs, no podem dir que no hi hem estat... Però, escolti, és que ja prou. És a dir, podem ser sincers? És a dir..., i ser sincers crec que és que..., no es pot..., si vostès diuen: «Nosaltres defensarem els interessos dels catalans i les catalanes arreu», doncs facin-ho; facin això, res més que això.

En aquest sentit..., és que, si no, la legislatura, jo crec que... Vostè ho ha expressat, al final, bé; ha dit: «Miri, escolti, nosaltres...», li contestava al senyor Riera, que li ha dit «autonomista» per desena vegada..., li contestava al senyor Riera, i bàsicament el que ha dit, bàsicament, és: «Busquem una nova finestra d'oportunitat. Quan arribi la finestra d'oportunitat» –aquestes coses que s'obre el cel i allò que semblava tancat s'obre, un nou *momentum*, que és el que ha dit el president Joaquim Torra–, «doncs llavors l'aprofitarem.» Bé, i mentrestant? I mentrestant no aparegui aquest nou *momentum*?

Però nosaltres sí que tenim clar de què va la legislatura. La legislatura va de desbloqueig, de diàleg, de diàleg intern i extern, i, per tant, de diàleg per desbloquejar les situacions que estem vivint, i per poder avançar com a país, a partir d'amplies majories, no només de la seva idea que mentre no amplii la base no poden. No, no, és que hi han majories en aquest país més enllà de les seves ampliacions de base. I, per tant, que això permeti avançar a aquest país, i no quedar atrapat només en el «no volem normalitzar», o «esperem un dia i una hora, que ja arribarà». Perquè és que això, això del dia i l'hora, eh?, el dia i l'hora en la que la nova Jerusalem arribarà a la terra, fot molts anys, eh?, que dura ja. És a dir, nosaltres estem a favor que Catalunya decideixi, s'ha de construir per decidir, no esperar una decisió que vindrà no se sap com, una escatologia gairebé catòlica en què podem construir.

I, mentrestant, jo li diria una cosa: ja que hi ha tanta col·laboració amb els governs locals, compleixin les sentències i paguin les escoles bressol. Crec que això ho agrairan tots els catalans i catalanes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, consellera, per seguir parlant de sobirania, tingui en compte també, des del nostre punt de vista, que el seu Govern hauria de confrontar diversos mecanismes que també té l'Estat per tal de limitar la sobirania del nostre país i les nostres institucions: l'article 135 de la Constitució, els mecanismes condicionadors del FLA, etcètera, no?

En aquest sentit, nosaltres li volem reclamar que el seu Govern, si cal desobeint l'article esmentat de la Constitució, prioritzi les polítiques públiques i les polítiques socials al servei de les persones per sobre del retorn d'un deute que, no es preocupi, està a bastament pagat. L'estafa a gran escala que amb la connivència del Govern de l'Estat s'ha produït no exigint, no reclamant a la banca els diners públics que entre tothom vam pagar pel seu rescat, li pot deixar una absoluta tranquil·litat moral, perquè li asseguro que si fem números encara ens deuen diners. Per tant, no es preocupin en aquest sentit.

I davant d'això, precisament, també li plantejem un repte, que és el de la creació d'una banca pública catalana, imprescindible si algú vol construir unes veritables polítiques públiques amb lògica republicana i amb una mínima lògica de sobirania. Però també això hauria d'anar acompanyat d'unes polítiques fiscals justes i redistributives, és a dir, perquè de tot això no n'han fet esment, i em sembla que són pilars bàsics per a la construcció d'una política republicana, i per a la construcció d'una materialitat republicana realment sostenible.

I, parlant encara d'això –vaig acabant–, dos exemples: l'escola pública i els mitjans de comunicació públics. Segurament, les dues estructures d'estat, si em permet l'analogia, que més resistents i resilients s'han demostrat en la intervenció del 155, malgrat la voluntat de l'Estat d'interferir-hi, no? Per tant, crec que és un bon exemple de com quan un hom té el control públic de determinats instruments i recursos bàsics, realment pot gaudir de major sobirania que quan està en mans del mercat, eh?

Vaig acabant. Una qüestió important, que crec que no n'ha fet esment. Demà, 28 de juny. La seva política, la política del seu Govern, que segurament també hauria de ser transversal, pel que fa als drets i la lluita contra la discriminació LGTBI, em sembla que seria important també que en fes esment.

I acabo, amb una darrera qüestió. En el millor dels casos, pel que fa a l'Estat espanyol, podríem estar davant d'un intent d'una segona transició, eh?, que resolgui alguns dels serrells que la reforma franquista no va acabar de resoldre, en matèria potser de transparència, anticorrupció, del debat territorial. Crec que és important que el seu Govern sigui un actor clau, no precisament en aquesta segona transició, en aquesta utilització, instrumentalització del moviment independentista i republicà, dels seus avenços al servei d'una, com a molt, lleu reforma autonòmica, sinó que realment el seu Govern es posi al servei del compliment dels mandats democràtics de l'1 d'octubre i del 21 de desembre.

M'agradaria, doncs...

El president

Ha esgotat el temps.

Carles Riera Albert

...que es pogués posicionar respecte a aquesta qüestió.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, ja –en absència del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya–, al Grup Parlamentari Republicà. I en nom d'aquest grup té la paraula l'il·lustre diputat Josep Maria Jové.

Josep M. Jové i Lladó

Moltes gràcies, president. El nostre grup ha volgut deixar per a aquest torn un dels temes centrals, consellera, de la seva intervenció, i ho hem fet per donar-li la rellevància que creiem que es mereix. Ja no tenim el 155; un 155 que nosaltres el sabem illegal i que seguirem denunciant on calgui i quan calgui, tant la seva aprovació com la seva aplicació. I per fer-ho ens caldrà delimitar molt bé, explicar molt bé, fer comprendre a tothom molt bé quins han estat els efectes perversos de la seva aplicació.

Tothom n'ha de ser conscient, i el comissionat que vostè ha anunciat n'ha de ser una figura clau per fer-ho possible.

Hem de fer aquest inventari que vostè deia, sí, però al mateix temps hem de treballar per esborrar-ne els seus efectes com més aviat millor. El comissionat, juntament amb l'Oficina pels Drets Civils de Vicepresidència, així com les diferents comissions impulsades en aquesta cambra, ens han de permetre escatir quins efectes han tingut les actuacions judicials, policials i polítiques. I sense assenyalar ningú, evidentment, senyor Pedret –sense assenyalar ningú–, perquè ningú en aquest país ha d'anar amb escorta, ningú, però a ningú se li pot retirar la protecció –malgrat les amenaces– per l'aplicació del 155, com ha passat.

I aquestes iniciatives ens han de garantir la seva reversió, la reversió dels efectes del 155, i han de conformar els espais que des del coneixement i reconeixement i transparència ens permetin fer de Catalunya un país capdavanter en la defensa de la democràcia i les llibertats. Perquè no volem només, que també, recuperar l'autogovern i fer-lo més fort, sinó que volem anar més enllà i demostrar als nostres conciutadans que des de la ferma voluntat de governar per i per a tothom podem construir un país molt més just i lliure. I ho haurem de fer amb unes estructures de govern de nou al servei de qui la ciutadania ha volgut que estigui al capdavant, però també amb una reformulació d'aquestes, per fer-les més efectives, més fortes i més properes.

Per acabar, molta sort, consellera, a vostè i a tot el seu equip, al secretari de govern, al secretari general, a tots els alts càrrecs i personal eventual, molta sort i molts encerts. I saben que tenen el Grup Republicà aquí, per ajudar en allò que faci falta i allò que puguem.

«Merci».

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i en nom d'aquest grup té la paraula l'il·lustre diputat Marc Solsona.

Marc Solsona i Aixalà

Moltes gràcies, president. Consellera, diputades, diputats, bé, més que re per fer una miqueta un reforç d'alguns dels temes que potser no hem pogut fer en la primera intervenció suficientment, com és el tema de destacar que en la seva intervenció ha fet èmfasi en aquesta Catalunya simètrica, de gran ciutat però també d'una realitat territorial molt i molt diversa, amb petits municipis, amb micromunicipis. I això també és important que es tingui i s'exposi en aquesta compareixença inicial de legislatura. Perquè tota aquesta sensibilitat a l'hora de fer aquests plans d'inversions i aquesta configuració de com anem invertint en el nostre territori, aquell concepte d'equilibri territorial..., i cada vegada traspasa el concepte de més cohesió social i territorial, doncs, també es vegi..., sigui visible a l'hora de redactar els diferents plans o actuacions que es puguin fer.

També fer reforç en el que ha comentat, vostè, en la seva intervenció, que és el tema de la figura del Comissionat per al Desenvolupament de l'Autogovern. És necessari, penso que és imprescindible, el moment ho demana. I que tinguem, diguem-ne, activat aquest semàfor, no té per què ser d'alerta, però sí un semàfor en el qual aquesta..., eh?, ens vagi, diguem-ne, marcant quins han sigut els topalls que ens

han limitat la nostra actuació o que ens han penalitzat o que ens han danyat l'actuació, el límit governamental durant el 155, entre d'altres coses, doncs, també està bé que sigui d'aquesta manera.

Davant la pregunta reiterada, que penso que per moltes vegades que la responguem, quan un ja té el que vol sentir, és difícil de modificar-ho. Però quan han dit: «De què va la legislatura?» Va de legitimació; de restitució; de governança; de ciutadania, que vol dir participació, i d'internacionalització, això ja ho ha dit en el seu moment. Però és que això bàsicament no és que ho diguem ara, ni que ho digui vostè, és que és el que portàvem també en el programa electoral amb què ens vam presentar a la gent. Per això el que deia és que nosaltres no demanarem perdó per intentar complir allò amb què ens vam comprometre. Simplement és aquest matís que creia important que també s'hauria de poder fer en aquesta..., aquest aclariment.

Després també destacar que, home, doncs, que després de tot plegat que la pilota de la governabilitat d'Espanya pugui recaure en nosaltres, no sé fins a quin punt..., diguem-ne, ja seria el «colmo», eh? Però, en qualsevol cas, diguem-ne que aquí ha deixat el comentari, no?

També es nota moltes vegades en algunes apreciacions de diferents grups parlamentaris..., es nota també el component aquest de que no es governa enlloc, no? Perquè llavors tota aquesta actitud, o aquest argumentari de sempre, d'anar a la contra de tot i per tot, doncs, home, també et dona una..., poc marge perquè després el retorn que se li pugui fer a nivell, diguem-ne, parlamentari, doncs, lògicament no sempre pot estar en els termes de màxima serenitat. Perquè aquí s'han dit coses..., algunes molt fortes, perquè avaluar o no, en funció de temes ja més de caràcter personal, tampoc no em sembla una bona manera de començar aquesta relació en aquesta comissió.

Jo, al senyor Pedret..., jo li definiria que bàsicament el tema està –compartint el que ha dit vostè al final–, en com concebem aquestes relacions Catalunya-Espanya. Si es conceben des d'un marc mental autonòmic, cent per cent, en el qual la bilateralitat s'expressa com a relació, diguem-ne, entre membres d'un mateix àmbit; o si s'assumeix que aquesta relació parteix d'un punt de desconexió evident / de desconfiança, la qual després de molts i molts enganys, de molts i molts retrets i molta i molta, diguem-ne, mala praxis a nivell de relacions governamentals..., diguem-ne, que la desconfiança també és un mal principi per poder establir qualsevol tipus de relació. I, per tant, aquí hi ha un llarg recorregut a l'hora de poder-ho fer.

Per tant, apel·lacions al diàleg totes i per a tot, però, en qualsevol cas, sempre que es pugui, a partir del respecte, en el qual les idees de cadascú...

A partir d'aquí, res més. Desitjar-li molta sort i encerts en aquesta legislatura anormal. En un lloc..., en una situació normal la felicitaríem per l'assumpció de la responsabilitat i del càrrec, com és una legislatura anormal, l'encoratgem per la seva valentia per poder-ho..., per haver-lo assumit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al torn per recontestar, per part de la consellera, per un temps màxim de quinze minuts. Té la paraula l'honorable consellera de la Presidència, la senyora Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència

Bé, gràcies de nou a tots els que heu intervingut. Tornar a reiterar que des del departament, jo mateixa i tots els membres del departament, estem a la disposició sempre, per aclariments, per acollir propostes i per fer treball comú.

Deia el senyor Carrizosa que no els «avassallem» en el Parlament. Causa una mica de sorpresa quan el seu grup, tant a la Mesa com a l'hemicicle, es dediquen a amenaçar tot el dia amb les coses que es faran. Jo espero que no se sentin «avassa-

llats» per part d'aquest Govern, dels grups parlamentaris que hi donen suport, perquè crec que no és l'actitud que tenim i, si ho és, ja la canviarem tots plegats.

Em pregunta directament sobre la compra de mitjans. Absolutament ho nego. També m'agradaria que recollís les paraules de la mateixa periodista de *Le Monde* quan diu que «no pot haver-hi normalitat amb els polítics a la presó». Ha reiterat vostè o ha expressat vostè la condemna a tota la violència; me n'alegro molt, potser jo fins ara m'ho havia perdut, però celebro que tots dos ens reconeguem en aquest punt.

Quan parla de la llibertat d'expressió, per a nosaltres el llaç groc representa democràcia, representa llibertat, representa drets civils. I en aquest sentit, entenem que poden estar a tot arreu; igual que en el Ministeri d'Igualtat hi ha un llaç lila, que representa la igualtat de dones i homes. Nosaltres, és la manera que tenim d'entendre-ho. Ens agradaria que tothom entengués que la democràcia també és deixar votar, principalment, i que, per tant, pogués representar a més gent.

Les lleis que..., fonamentalment les lleis que ha de complir el Govern de la Generalitat són les del Parlament de Catalunya, també les que vostès voten i que després no ens deixen aplicar.

Evidentment, les consultores que fan estudis cobren per la feina, sí, sí. No són voluntaris, ni aquí, ni enlloc. És el mateix sistema que fa servir la BBC. A vostès potser no els sembla un sistema correcte i que potser hauria de ser de voluntariat, no ho sé. Em sembla particular.

I quan parlem de llibertat d'expressió, recordar també que el senyor Girauta li va demanar al senyor Dastis que prohibís imatges de l'1 d'octubre, perquè donaven una mala imatge d'Espanya. Particular.

Senyor Pedret, gràcies també per entrar en els temes sectorials, i seguim-ne parlant tant com calgui. S'ha referit al Consell de Governos Locals. Sí, la voluntat és reunir-nos ja amb les entitats municipalistes, posar-lo en funcionament; també col·laborar amb ells per si es creu, des del mateix òrgan, un cop està constituït, que han d'haver-hi canvis en la formulació per fer-lo més eficient, des del mateix òrgan, i una vegada constituït, entenem que és allà on ha d'haver-hi el primer debat sobre cap a on van les lleis. Jo crec que això ho compartim. El món local ha de poder expressar-se sobre les lleis que el governa. I, a més a més –i crec que vostè també hi ha fet referència–, és un òrgan que recull el mateix Estatut d'autonomia; no només per les lleis..., les lleis que s'aproven des de..., o que impulsa el Govern de la Generalitat passen per la Comissió de Govern Local, però les que es fan des del Parlament no. Donem-li la importància que ha de tenir el Consell de Governos Locals.

És cert el que ha dit que en els moments difícils és quan costava més pagar als ajuntaments, era quan costava més pagar-ho tot –pagar-ho tot, tot. Va ser molt complicada, la crisi. Malauradament –a més, jo ho vaig poder viure en primera persona–, va ser molt complicat. I el reconeixement cap a la tasca que van fer els ajuntaments és immens.

Parlava dels òrgans de l'Administració, també en polítiques d'igualtat, de que als alts càrrecs encara no hi ha paritat. S'ha millorat molt, en aquesta legislatura, a nivell de tota la composició de tots els departaments. Crec que no s'ha arribat a la paritat, però s'ha millorat molt respecte a la passada legislatura. S'ha fet un esforç. Una curiositat: avui, per part dels grups parlamentaris –i això també inclou els que donen suport al Govern– només han parlat homes. Per tant, crec que la feina l'hem de fer des de tot arreu.

Fermesa absoluta –abans s'hi feia referència, eh?– en la pluralitat dels mitjans catalans. Crec que els informes que fa el CAC és important que els faci, és important que hi donin màxima transparència també a com es fan. I crec que és un valor al que no hi podem renunciar. I, abans ho deia jo, he fet l'apunt puntual de Televisió Espanyola, però nosaltres pel que hem de vetllar és pels mitjans, pels nostres mitjans públics. Però sí que hem de poder denunciar també tot allò que s'emet a l'espai

català, perquè no només..., tot i que no hi tinguem responsabilitats, és important, és important denunciar-ho i ajudar en tot el que pugui ser per millorar-ho.

Respecte al contracte programa, va haver-n'hi un que ja estava aprovat pel consell. Necessitem el nou mandat del Parlament. Però sí, coincideixo amb vostè que és urgent.

Sobre l'esport, parlava, no?, de la importància d'impulsar l'esport femení, d'impulsar la inclusió no només a nivell social sinó d'aquelles persones que poden tenir més dificultats per a una pràctica ordinària de l'esport. És evident que la raó de que hi hagi una tutela des de part de l'Administració precisament és per vetllar per això; perquè, si ho deixéssim tot completament en mans privades costaria, costaria molt. I no només és un tema de les dones, que es fa l'esforç a través del programa «Dones i esports», que es fa en col·laboració amb l'ICD. Però també la pràctica de l'activitat física no arriba prou a tots els col·lectius de la societat, i sobretot en l'àmbit escolar hi ha molta diferència entre aquells nens i nenes que el poden practicar amb la intensitat que seria desitjable, a nivell saludable i a nivell també d'oxigenar la salut mental, la diversió..., tot, hi han moltes diferències, i per tant s'ha de fer molta feina en aquest sentit.

El senyor Domènech feia referència, i crec que també ho ha apuntat el senyor Solsona, que el Govern de l'Estat s'ha constituït..., l'actual Govern de l'Estat s'ha constituït gràcies a una majoria que hi ha participat molta gent. Crec que això és una obvietat. I em sembla que està molt bé. Vull dir, em sembla bé que hi hagi hagut un canvi per veure si això crea una altra manera de fer i una altra realitat en la relació bilateral entre el Govern espanyol i el Govern català. El fet de que nosaltres hi haguem participat o que hi hagin participat tant Esquerra com el PDECAT, en la moció de censura en contra del senyor Rajoy, no vol dir que no haguem de ser exigents; al contrari, entenc que igual que vosaltres; entenc que des de Podemos s'hi va participar molt activament, perquè, si no, les majories no arriben, perquè tenen vuitanta-cinc diputats, o sigui és el que és. I, per tant, dependrà també molt de vostès, no només de Pedro Sánchez, el que es pugui arribar a assolir amb el Govern espanyol i amb qui no, perquè vosaltres sou els que realment li podeu donar estabilitat o no.

Respecte als incompliments. Els incompliments són incompliments i s'han d'exigir. Em sembla que el mateix vicepresident en parlava fa un parell de dies: DA tercera, Mossos, etcètera. Els incompliments hi són, i s'han de reivindicar; no hi ha cap dubte. Però no em torni a posar l'exemple del model de finançament, que no hi hem participat..., un model de finançament o una reforma..., que és cert que està pendent i hauria d'haver estat en vigor l'1 de gener del 2014, per tant la feina s'hauria d'haver fet ja en el 12 per anar bé, però no ha anat enlloc. Per tant, no ens digui que la culpa d'això és culpa del Govern de la Generalitat, de que no ha anat enlloc.

Amb escoles bressol, té raó que s'ha de treballar i s'ha de millorar.

El senyor Riera ens parlava també del rescat de la banca. Hi estem d'acord. Això em sembla una barbaritat com s'ha gestionat per part del Govern espanyol. Apuntava també la necessitat de creació de banca pública, de polítiques fiscals redistributives. Suposo que el dilluns aquest tema deuria sortir a la compareixença del vicepresident. Crec que està en treball. És un tema que en vam parlar molt també durant..., en el període llarg que va haver-hi entre les eleccions i la formació del Govern. Desconec exactament com està al detall, però ho compartirem també amb el vicepresident.

Em parlava de l'escola pública i els mitjans com un bon exemple del control públic per fer sobirania. Ja sap que vostè i jo a vegades aquí discrepem una mica. Crec que hi ha..., depèn del tema és millor que hi hagi el control públic i depèn de quin altre tema és més important que es pugui collectivitzar el poder. Que això no vol dir que vagi a mans de l'IBEX 35, em sembla que són coses molt diferents. I ja sap que tenim aquest debat constant i que crec que si podem anar cas per cas segur que podem trobar punts de trobada.

Parla del dia de demà, del 28 de juny, en la defensa dels drets del col·lectiu LGTBI. Jo no hi he fet referència perquè, tot i que és evident que també és una política transversal, es porta des del Departament de Treball i crec que no em toca que em posés jo medalles o que entrés a debatre temes que corresponen al conseller El Homrani.

Agrair les aportacions, de nou, també d'Esquerra Republicana, del senyor Jové, i de Junts per Catalunya, del senyor Solsona, que complementen molt bé el discurs del Govern, com és normal.

Agrair també que des del Parlament s'hagin endegat diferents comissions d'investigació, com la del 155 o la dels atemptats, que crec que entre tots és important que hi aportem llum. Crec que tots hem de ser... –Govern, Parlament, societat–, tothom ha d'anar més a buscar una major transparència i una major manera de transmetre la informació de manera objectiva a tots els ciutadans de Catalunya.

I res; fins aquí.

Moltes gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies. Amb aquest últim torn acabaríem la comissió..., no sense abans, en nom de la Mesa i de la mateixa comissió, agrair a l'honorable consellera de la Presidència la seva compareixença en aquesta comissió, igual que a les persones que l'acompanyen, el senyor Víctor Cullell i la senyora Meritxell Masó, i igual que a les persones del departament que l'han acompanyat.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i onze minuts.